

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoPr/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4413215043
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4413215043.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Mgr. B. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. č. XXX, zastúpený: JUDr. Peter Nyúl, advokát so sídlom Levice, Kpt. Jaroša 4, proti žalovanému: Základná škola Sándora Petőfiho s vyučovacím jazykom maďarským - Petőfi Sándor Alapiskola, Kamenín č. 494, IČO: 37 86 40 50, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Obec Kamenín, Kamenín č. 641, IČO: 44 443 340, zastúpený: JUDr. Ing. Ivan Katona, PhD., LL.M. -advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom G. Czuczora 4, Nové Zámky, IČO: 51 816 865, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu platu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 5Cpr/2/2013-272 zo dňa 09. marca 2017 v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 5Cpr/2/2013-272 zo dňa 09. marca 2017 v napadnutej vyhovujúcej časti, jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd n e p r i p ú š ť a zmenu žaloby žalobcu v časti o náhradu platu s prísl. za obdobie od 01.06.2013 do 05.06.2013.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru intervenienta dané žalobcovi dňa 06.06.2013 a pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu platu za 12 mesiacov (od 17.06.2013 do 16.06.2014) vo výške 9.974,64 Eur p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu platu s prísl. za obdobie od 06.06.2013 do 16.06.2013 p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania z priznanej náhradu platu za 12 mesiacov (od 17.06.2013 do 16.06.2014) vo výške 9.974,64 Eur m e n í t a k , ž e ž a l o v a n ý j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania

- z náhrady platu za mesiac jún 2013 (od 17.06. do konca mesiaca) zo sumy 415, 61 Eur vo výške 8,5%, ročne od 15.07.2013 do 16.06.2014 a vo výške 3,35% ročne od 17.06.2014 do zaplatenia,
-z náhrady platu za mesiac júl 2013 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,5% ročne od 15.08.2013 do 16.6.2014 a vo výške 3,35% ročne od 17.06.2014 do zaplatenia,
-z náhrady platu za mesiac august 2013 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,5% ročne od 15.09.2013 do 16.06.2014 a vo výške 3,35% ročne od 17.06.2014 do zaplatenia,
-z náhrady platu za mesiac september 2013 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,5% ročne od 15.10.2013 do 16.06.2014 a vo výške 3,35% ročne od 17.06.2014 do zaplatenia,

- z náhrady platu za mesiac október 2013 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,25% ročne od 15.11.2013 do 16.06.2014 a vo výške 3,1% ročne od 17.06.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac november 2013 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,25% ročne od 15.12.2013 do 16.06.2014 a vo výške 3,1% ročne od 17.06.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac december 2013 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,25% ročne od 15.01.2014 do 16.06.2014 a vo výške 3,1% ročne od 17.06.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac január 2014 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,25% ročne od 15.02.2014 do 16.06.2014 a vo výške 3,1% ročne od 17.06.2014 do zaplattenia
- z náhrady platu za mesiac február 2014 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,25% ročne od 15.03.2014 do 16.06.2014 a vo výške 3,1% ročne od 17.06.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac marec 2014 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,25% ročne od 15.04.2014 do 16.06.2014 a vo výške 3,1% ročne od 17.06.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac apríl 2014 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,25% ročne od 15.05.2014 do 16.06.2014 a vo výške 3,1% ročne od 17.06.2014 do zaplattenia
- z náhrady platu za mesiac máj 2014 zo sumy 831,22 Eur vo výške 8,15% ročne od 15.06.2014 do 16.06.2014 a vo výške 3% ročne od 17.06.2014 do zaplattenia
- z náhrady platu za mesiac jún 2014 (do 16.06.2014) v sume 435,40 Eur vo výške 8,15% ročne od 15.07.2014 do zaplattenia.

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu platu nad 12 mesiacov (od 17.06.2014 do mája 2016 vrátane) mení tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu platu vo výške 19.533,67 Eur netto a úroky z omeškania

- z náhrady platu za mesiac jún 2014 (od 17.06.2014) v sume 395,82 Eur vo výške 8,15% ročne od 15.07.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac júl 2014 v sume 831,22 Eur vo výške 8,15% ročne od 15.08.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac august 2014 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.09.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac september 2014 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.10.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac október 2014 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.11.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac november 2014 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.12.2014 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac december 2014 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.01.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac január 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.02.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac február 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.03.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac marec 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.04.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac apríl 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.05.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac máj 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.6.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac jún 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.07.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac júl 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.08.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac august 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.09.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac september 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.10.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac október 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.11.2015 do zaplattenia,

- z náhrady platu za mesiac november 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.12.2015 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac december 2015 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.01.2016 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac január 2016 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.02.2016 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac február 2016 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.03.2016 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac marec 2016 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.04.2016 do zaplattenia;
- z náhrady platu za mesiac apríl 2016 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.05.2016 do zaplattenia,
- z náhrady platu za mesiac máj 2016 v sume 831,22 Eur vo výške 8,05% ročne od 15.06.2016 do zaplattenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odvolačný súd p r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,04 %, o výške ktorého nároku rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Nové Zámky ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že: Súd určuje, že okamžité skončenie pracovného pomeru intervenienta dané žalobcovi dňa 06.06.2013 je neplatné a pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu platu v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru v sume 9.974,64 eur a úroky z omeškania vo výške 5,15 % ročne zo sumy 9.974,64 eur počínajúc dňom 17.06.2014 do zaplattenia a to do 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Súd žalobu vo zvyšku ohľadne náhrady platu s príslušenstvom zamietá. Žalovaný a intervenient sú povinní a to každý z nich zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému a intervenientovi a to každému z nich náhradu trov konania o náhradu platu v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 3 ods.1, § 11a ods.1, § 13 ods.3, § 17 ods.2, § 28 ods.1, § 38 ods.1,2, 4, § 42 ods.1,2, § 59 ods.1, § 68 ods.1 písm. b), ods.2, § 70, § 74, § 77, § 79 ods.1, § 78 ods.2, § 81 písm. e), § 134 ods.1,2, § 222, § 240 ods.8, 9 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len Zákonník práce), § 1, § 3 ods.1,2 zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 4, § 8 ods.1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 4 ods.4,5, § 29 ods.1 až 3 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba žalobcu v časti o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením pracovného pomeru, ako aj v časti náhrady mzdy za dvanásť mesiacov je dôvodne podaná a žaloba žalobcu v časti náhrady mzdy nad dvanásť mesiacov nie je dôvodne podaná. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 26.06.2013 domáhal určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru ktoré dal žalovaný žalobcovi zo dňa 06.06.2013 je neplatné a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá. Domáhal sa ďalej i náhrady mzdy počnúc od 11.06.2013 až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci a taktiež sa domáhal aby mu žalovaný zaplatil trovy konania. Neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru sa domáhal z dôvodov, že pracovnú disciplínu neporušil, že uvedené okamžité skončenie pracovného pomeru odporuje zákonu. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 24.10.2013 uviedol, že so skončením pracovného pomeru žalobcu nesúhlasí a ako jeho zamestnávateľ nikdy neuvažoval o skončení pracovného pomeru žalobcu, nakoľko sa jedná o čestného a poctivého človeka, ktorý je zamestnancom školy v trvalom pracovnom pomere od roku 1980 a od roku 1990 vykonával funkciu riaditeľa. Poukázal na skutočnosť, že vedenie školy, učiteľský zbor, rada školy, ako aj združenie rodičov plne mu dôverujú a túto dôveru a podporu vyhlásili aj verejne. Intervenient na strane žalovaného sa k žalobe písomne vyjadril dňa 29.10.2013, žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodov, že žalobca hrubo porušil pracovnú disciplínu, čo bolo preukázané

správou z kontroly hlavného kontrolóra Obce Kamenín, pričom bolo zistené, že v priebehu rokov 2012 a 2013 došlo k neoprávnenému vyplateniu miezd žalobcovi z finančných prostriedkov školy a to za rok 2012 v sume 2.777,12 € a v roku 2013 v sume 1.408,-€. Poukázal ďalej na skutočnosť, že žalobca ako riaditeľ bol povinný zabezpečovať kompletnú a správnu likvidáciu miezd všetkých pracovníkov v stanovených výplatných termínoch a bol zodpovedný za riadne vedenie agendy. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca s bývalým ONV - odbor školstva v Nových Zámkoch uzavrel dňa 11.07.1980, pracovnú zmluvu na výkon práce učiteľa na základnej škole Kamenín. Oznámením Okresného úradu v Nových Zámkoch dňa 01.04.2002 žalobcovi bolo oznámené, že podľa zákona SNR číslo 542/1990 Zb. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a v zmysle § 28 Zákonníka práce sa stáva od 01.04.2002 zamestnancom právneho subjektu Základná škola s vyučovacím jazykom maďarským Kamenín, čím prechádzajú práva a povinnosti vyplývajúce z pracovno-právnych vzťahov do 31.3.2002 na právny subjekt. Rozhodnutím Obce Kamenín zastúpenej starostom obce E. B. bol žalobca podľa § 3 odsek 2 Zákona číslo 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov menovaný do funkcie riaditeľa Základnej školy Sándora Petöfiho s vyučovacím jazykom maďarským - Petöfiho Sándor Alapiskola číslo 494 Kamenín - Kéménd na obdobie od 01.07.2009 do 30.06.2014. Obec Kamenín dňa 30.6.2009 vypracovala pre žalobcu dohodu o zmene pracovnej zmluvy, pričom v uvedenej zmene pracovnej zmluvy bol dojednaný pôvodný obsah pracovnej zmluvy, ktorý sa mení podľa § 3 odsek 2 Zákona číslo 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov tom, že od 01.07.2009 do 30.6.2014 bude žalobca vykonávať funkciu riaditeľa. Uvedená dohoda tvorí nedeliteľnú súčasť pôvodne vydananej pracovnej zmluvy a nadobúda účinnosť dňom 01.07.2009. Obec Kamenín zastúpená starostom obce dňa 06.06.2013 vypracovala okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu z dôvodov, že zo správy z kontroly o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a hlavného kontrolóra obce vyplýva, že v priebehu rokov 2012 a 2013 došlo k neoprávnenému vyplateniu miezd žalobcovi z finančných prostriedkov školy, čím porušil hrubo pracovnú disciplínu. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na právne závery Krajského súdu v Nitre ako odvolacieho súdu v uznesení č. k. 8CoPr/6/2014-139 zo dňa 16.09.2015, ktorým odvolací súd zrušil v poradí prvý zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5Cpr/2/2013-114 zo dňa 22.07.2014 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že právny zástupca žalobcu podaním zo dňa 05.01.2016 upresnil a rozšíril mzdový nárok žalobcu, pričom uviedol, že požaduje náhradu mzdy za čas 36 mesiacov s tým, že za mesiace jún 2013 až do novembra 201, t.j. za dobu 30 mesiacov žiadal priznať náhradu hrubej mzdy 1.313,84 eur a 29 x 1.545,69 eur, pričom požadoval úroky z omeškania vo výške 8,5 % ročne od 15-teho dňa príslušného kalendárneho mesiaca za každý mesiac osobitne. Uviedol, že pri výpočte hrubej mzdy vychádzal z priemerného mesačného zárobku 1.545,69 eur. Zároveň uviedol, že úroky z omeškania vo výške 8,5 %, resp. 8,25 %, resp. 8,15 %, resp. 8,05 % ročne požaduje podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/95 Z. z. keďže pracovná zmluva medzi stranami vznikla 01.02.2013a poukázal pritom na ust. § 10c Nariadenia vlády č. 87/95 Z. z. K uvedenému podaniu pripojil mzdové listy žalobcu za mesiace január až jún 2013, oznámenie zamestnávateľa ohľadne splatnosti platu, rozhodnutie Sociálnej poisťovne o priznaní predčasného dôchodku žalobcovi v sume 560,20 eur mesačne. Právny zástupca žalovaného písomným podaním zo dňa 08.02.2016 zaslal konajúcemu súdu doklad o prerokovaní okamžitého skončenia pracovného pomeru, odborovou organizáciou zo dňa 03.06.2013 a žiadosť o prerokovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Právny zástupca intervenienta písomným podaním zo dňa 26.02.2016 oznámil súdu, že žalobcovi bolo okamžité skončenie pracovného pomeru doručené dňa 06.06.2013 v mieste trvalého bydliska žalobcu za prítomnosti starostu obce Kamenín, zamestnankyne obce Kamenín A. V. a advokáta JUDr. Ing. Gabriela Katonu, PhD, pričom žalobca odmietol prevziať zásielku a podpísať doručenkou pričom svedkom týchto skutočností bol F. X. P., lekár žalobcu. Zároveň k uvedenému podaniu pripojil zápisnicu o doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 06.06.2013, čestné vyhlásenie F. X. P.a zo dňa XX.XX.XXXX a kópiu obálky obsahujúcej okamžité skončenie pracovného pomeru. Na pojednávaní dňa 13.05.2016 právny zástupca žalobcu uviedol, že poukazuje na vyjadrenie žalovaného zo dňa 24.10.2013 na č.l. 23 spisu, v ktorom sa žalovaný jednoznačne vyjadril, že nárok žalobcu uplatnený žalobou v celom rozsahu uznáva a preto žiadal, aby súd čo sa týka rozhodovania o platnosti, resp. neplatnosti okamžitého skončenia prac. pomeru žalobcu u žalovaného rozhodol rozsudkom z uznania. Zároveň uviedol, že v danej veci žiada, aby rozhodol rozsudkom ohľadne určenia neplatnosti pracovného pomeru s tým, že o náhrade mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru by rozhodol dodatočne. Zároveň uviedol, že žalovaný sa dozvedel o dôvodoch okamžitého skončenia pracovného pomeru dňa 05.04.2013 a teda okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené žalobcovi po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. Zároveň uviedol, že je otáznе kedy okamžité skončenie pracovného

pomeru bolo doručené žalobcovi, keďže je rozdiel či sa doručuje len zásielka v obálke bez toho, aby bol príjemca upovedomený čo je obsahom zásielky. Uviedol, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobcovi doručené 14.06.2013. Na uvedenom pojednávaní právny zástupca žalovaného, ako i intervenienta na strane žalovaného uviedol, že chce poznamenať, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobcovi doručené dňa XX.XX.XXXX. Žiadal aby súd vychádzal z uznesenia odvolacieho súdu KS v Nitre, postupoval tak ako je to uvedené v odôvodnení uvedeného uznesenia a aby skúmal dôvodnosť žaloby žalobcu vo vzťahu k žalovanému podľa § 68 a nasl. Zákonníka práce s tým, aby boli skúmané formálne predpoklady okamžitého skončenia pracovného pomeru a či došlo k naplneniu uplatnenej skutkovej podstaty okamžitého skončenia pracovného pomeru. Uviedol, že z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vyplýva, že lehota začína plynúť od času keď sa zamestnanec vyjadril, t.j. od 16.05.2013. Právny zástupca žalobcu písomným podaním zo dňa 04.06.2016 zaslal konajúcemu súdu potvrdenie o priemernom zárobku žalobcu v čistom tak, aby v tomto zárobku nebol zarátaný zárobok, ktorý žalovaný namietal v správe z kontroly o odmeňovaní interných zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme, ktorú vypracoval hlavný kontrolór obce Kamenín Ing. G. X. dňa 05.04.2013. Z uvedeného potvrdenia je zrejмый mesačný plat žalobcu za rok 2012 v čistom a hrubom a za prvý štvrtrok roku 2013 v čistom a hrubom a to v dvoch verziách a to vo verzii aký plat mu náležal a vo verzii aký plat skutočne dostal. Na pojednávaní dňa 02.12.2016 žalobca uviedol, že ako štatutárny orgán podpisoval úhrady s ekonómkou pričom úhrady sa zadávali až po kontrole dokladov. Uviedol tiež, že mzdy za mesiac január až marec 2013 podpisoval on sám a peniaze mu boli aj vyplatené. Uviedol tiež, že sa k správe kontrolóra obce Kamenín vyjadril podaním zo dňa 15.05.2013. Uviedol tiež, že žiadny dodatok k uvedenej správe mu nebol zaslaný, o tomto nevedel a o ňom sa dozvedel len cez internet. Ani starosta obce nežiadal, aby sa k dodatku k správe kontrolóra vyjadril. Žalobca uviedol, že dodatok k správe kontrolóra vlastne zmenil účelovo prvú správu kontrolóra zo dňa 05.04.2013, zrejme kvôli vyšetrovaniu. Právny zástupca žalobcu na uvedenom pojednávaní predložil konajúcemu súdu upresnenie žaloby ohľadne náhrady mzdy s tým, že požaduje náhradu mzdy za 36 mesiacov tak, ako to zákon umožňuje. Uviedol, že žalobca sa snažil zamestnať a založil do spisu žiadosť o prijatie do pracovného pomeru na základných školách s vyučovacím jazykom maďarským, potvrdenie o zdaniteľných príjmoch žalobcu, ďalšie doklady zo Sociálnej poisťovne o dávkach v nezamestnanosti, príspevku za opatrovanie, potvrdenie o mzde, ďalšie potvrdenie o mzde, potvrdenie úradu práce zo dňa 22.09.2015 a 21.09.2015. Uviedol, že priemerný zárobok žalobcu predstavuje podľa § 29 ods. 2 zákona č. 553/2003 Zb. sumu 1.078,50 eur a tento treba považovať za priemernú mzdu. V čistom to predstavuje zhruba každý mesiac 870 eur. Založil do spisu oznámenie o výške a zložení funkčného platu zo dňa 07.05.2013 aj s výpočtami za jednotlivé mesiace jún až júl 2013 s tým, že každý polrok je samostatne vypočítaný. Konajúci podľa § 180 ods. 2 CSP uviedol, že mal za preukázané, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené XX.XX.XXXX, že o porušení pracovnej disciplíny žalobcu sa obec Kamenín dozvedela 05.04.2013 zo správy hlavného kontrolóra obce a s prihliadnutím na stanovisko obsiahnutého v KS v Nitre bolo dané oprávnenie starostu obce na podanie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Za týchto okolností súd považoval žalobu ohľadne určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru za dôvodnú a považoval za dôvodné nároky v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru s tým, že súd ďalej posúdi výšku týchto nárokov, čo sa týka jednak základu pre výpočet náhrady mesačne a tiež na dĺžku doby. Právny zástupca intervenienta písomným podaním zo dňa 01.02.2017 sa vo veci vyjadril, v tomto vyjadrení uviedol, že žalobca bol zamestnancom žalovaného s poukazom na ust. § 3 ods. 6 zákona 596/2003 Z.z., čoho dôkazom je pracovná zmluva zo dňa 11.07.1980 a na ňu nadväzujúce oznámenie Okresného úradu v Nových Zámkoch zo dňa 01.04.2002 a túto skutočnosť potvrdil aj žalobca vo svojej žalobe. Uviedol, že hlavný kontrolór obce Ing. X. dňa 05.04.2013 spísal správu z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme podľa zákona č. 553/2003 Z.z. ktorú adresoval a predložil v uvedený deň obecnému zastupiteľstvu obce Kamenín. Poukázal na skutočnosť, že starosta obce nie je členom obecného zastupiteľstva a obecné zastupiteľstvo nie je štatutárnym orgánom obce a nie je v jeho kompetencii robiť akýkoľvek úkon vo vzťahu k žalobcovi ako štatutárnemu orgánu školy, ktorého do funkcie vymenovala obec zastúpená štatutárnym orgánom, t.j. starostom obce. Uviedol tiež, že dňa 07.05.2013 žalobca zaslal obci Kamenín list označený ako „Určenie platu - odpoveď“ a následne dňa 07.05.2013 boli žalobca a žalovaný vyzvaní aby sa v lehote 7 dní vyjadrili k zisteniam hlavného kontrolóra uvedených v uvedenej správe. Uviedol, že 16.02.2013 žalobca doručil obci Kamenín list označený ako „Vyjadrenie k správe hlavného kontrolóra zo dňa 05.04.2013 - odpoveď na písomné vyjadrenie starostu vo veci určenia platu zo dňa 07.05.2013“ a z uvedeného teda vyplýva, že až dňom 07.05.2013 sa zamestnávateľ žalobcu, t.j. žalovaný dozvedel o časti dôvodov, pre ktoré bol skončený okamžité pracovný pomer so žalobcom. Poukázal aj na to, že dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu

neboli len zistenia o porušení zákona obsiahnuté v správe hlavného kontrolóra zo dňa 05.04.2013, ale aj zistenia obsiahnuté v doplnení správy hlavného kontrolóra zo dňa 22.05.2013 a to navýšenie neoprávneného vyplatenia mzdy za rok 2013 o 162 eur, teda spolu o sumu 4.185,12 eur a teda z tohto dôvodu bol so žalobcom okamžite skončený pracovný pomer a teda všetky dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom boli zrejmé a ustálené dňa 22.05.2013 po doplnení správy hlavného kontrolóra. Poukázal tiež na to, že až dňa 16.05.2013 sa žalobca vyjadril k obsahu a zisteniam hlavného kontrolóra uvedených v správe predloženej zastupiteľstvu dňa 05.04.2013 a teda až týmto dňom boli objektívne zistené niektoré dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 17/1997 v ktorom sa uvádza, že zistenie dôvodu nie je možné bez vyjadrenia zamestnanca k dôvodu skončenia pracovného pomeru uplatňovaného zamestnávateľom. Uviedol, že podľa § 4 zákona 552/2003 Z.z. právne úkony so zamestnávateľom voči zamestnancovi, ktorý je štatutárnym orgánom, robí orgán, ktorý ho vymenoval alebo zvolil. Ak zamestnávateľ nemá nadriadený orgán, robí právne úkony štatutárny orgán zriaďovateľa. S poukazom na tieto skutočnosti mal za to, že doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru dňa XX.XX.XXXX bolo v zákonnej dvojmesačnej lehote a teda nie je dôvodom na vyhovie žalobe podanej žalobcom. Čo sa týka nároku žalobcu na zaplatenie mzdy, poukázal na to, že funkcia žalobcu ako riaditeľa základnej školy by skončila 30.06.2014 a teda nárok na náhradu mzdy žalobcu za obdobie od 11.06.2013 do 30.06.2013 bol vo výške 707,33 eur v hrubom a od 01.07.2013 do 30.06.2014 by bol v sume 1.061 eur v hrubom. Uviedol, že ak by súd žalobe vyhovel, žiadal aby súd žalobcovi náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov nepriznal, keďže dôvodom pre ktorý zamestnávateľ skončil okamžite pracovný pomer so žalobcom, bolo protiprávne konanie žalobcu, ktoré bolo riadne preukázané. Uviedol, že dňa 14.10.2013 bola žaloba žalobcu doručená žalovanému a teda od tohto žalovaného sa žalovaný dozvedel, že žalobca trvá na svojom zamestnaní. Na pojednávaní dňa 07.02.2017 právny zástupca žalobcu uviedol, že pracovný pomer so žalobcom bol rozviazaný jeden deň po zákonnej lehote a nie je podstatné to, či sa žalobca vyjadril k obsahu zistení hlavného kontrolóra zo dňa 16.05.2013. Mal za to, že došlo k omeškaniu doručenia dokladu o rozviazaní pracovného pomeru žalobcovi. Poukázal na právny názor odvolacieho súdu - Krajského súdu v Nitre, ktorý potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Levice, v ktorom okresný súd zaujal právny názor, že doručovať výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru v obálke zamestnancovi tak, že zamestnanec nepozná obsah obálky, nie je možné považovať za platný právny úkon zamestnávateľa smerujúci k ukončeniu pracovného pomeru a z tohto dôvodu takéto doručovanie je neplatné. Preto mal za to, že k účinnému doručeniu rozviazania pracovného pomeru nedošlo. Čo sa týka náhrady mzdy ponechal na zváženie súdu, či prizná náhradu mzdy podľa jeho podania z 05.01.2016 s použitím § 134 ods. 4 Zákonníka práce alebo náhradu mzdy vypočítanú podľa osobitných predpisov z funkčného platu 1.078,50 eur v hrubom podľa oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 7.5.2013. Poukázal na to, že uplatňuje úrokovú sadzbu vyššiu ako je dnes platná podľa Nariadenia vlády 87/1995 Z. z., pretože podľa prechodných ustanovení § 10c uvedeného nariadenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Záväzkový vzťah medzi stranami vznikol pred 01.02.2013 preto výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 a preto žalobca uplatňuje vyššie úroky z omeškania ako podľa dnes účinných predpisov. Uviedol, že si uplatňuje náhradu trov konania. Žalobca na uvedenom pojednávaní uviedol, že jeho platové náležitosti boli vždy v súlade so zákonom č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a v zmene a doplnení niektorých zákonov. Vždy dostával len také prostriedky, ktoré neodporovali zákonu, za ktoré odviezol poctivú a kvalitnú prácu a na ktoré mal súhlas starostu. Správu hlavného kontrolóra obce Kamenín Ing. G. X. zo dňa 05.04.2013 považoval za neodbornú, zavádzajúcu, nepravdivú a účelovú, ktorej cieľom bolo osočovať jeho osobu a poškodiť jeho dobré meno ako aj poškodiť školu, v ktorej bol riaditeľom od roku 1990 až do času kedy starosta Obce Kamenín P. U. ho nezákonným spôsobom vyhodil zo školy. Právny zástupca žalovaného, ktorý zároveň zastupoval aj intervenienta, uviedol, že sa plne pridrižiava vyjadrenia doručeného súdu 02.02.2017. Uviedol, že je nevyhnutné diferencovať medzi zriaďovateľom školy - obcou a zamestnávateľom žalobcu - Základnou školou Kamenín (žalovaný), nakoľko oba tieto subjekty majú vlastnú právnu subjektivitu. Hlavný kontrolór obce svoju správu obsahujúcu zistenia a porušenia zákona predložil obecnému zastupiteľstvu, ktoré je samostatným orgánom obce, t.j. nie zamestnávateľom žalobcu. Tak ako je uvedené vo vyjadrení zo dňa 01.02.2017 obec vyzvala zamestnávateľa, aby sa vyjadrili a zaujali stanovisko k zisteniam kontrolóra, na čo aj zamestnávateľ konajúci prostredníctvom žalobcu to riadne odpovedal. Uviedol, že tieto skutočnosti boli potvrdené listinami a to žiadosťou obce zo dňa 07.05.2013 označené ako písomné vyjadrenie vo veci určenie platu - odpoveď, kde v závere v poslednom odseku je obsiahnutá výzva, aby sa adresát, t.j. základná škola vyjadrila k zisteniam hlavného kontrolóra a tam obsiahnutým skutočnostiam. Druhým

dokladom, ktorým preukázal uvedené skutočnosti, je písomnosť zo dňa 15.05.2013, ktorou základná škola sa k uvedeným zisteniam vyjadrila a teda až doručením tohto vyjadrenia je zrejmé, že všetky skutočnosti obsiahnuté v správe hlavného kontrolóra pred jej doplnením boli objasnené, teda že došlo k vyjadreniu zamestnávateľa žalobcu. Uviedol, že dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru boli nielen zistenia obsiahnuté v správe kontrolóra zo 05.04.2013, ale aj skutočnosti obsiahnutej v jej doplnení zo dňa 22.05.2013. Poukázal preto na to, že dvojmesačná lehota začala plynúť najneskôr od 22.05.2013 a najskôr od 16.05.2013, kedy sa zamestnávateľ a v jeho mene konajúci žalobca vyjadrili k zisteniam hlavného kontrolóra. Uvedené potvrdzuje a správnosť tohto názoru si osvojil aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí, na ktoré poukázal predtým. Mal za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené riadne a včas. Pokiaľ ide o námietky ohľadne doručovania v obálke, Zákonník práce jasne upravuje doručovanie písomností, nie výpovede *expresis verbis*. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobcovi oznámené, bolo mu oznámené čo sa doručuje a teda vedel, že sa mu doručuje okamžité skončenie pracovného pomeru, čoho dôkazom sú aj obštrukcie, ktoré žalobca vykonal a následne ani uvedené okamžité skončenie pracovného pomeru neprevzal. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby súd uvedenú žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Uviedol, že funkcia riaditeľa žalobcu by vplyvom plynutia času aj tak skončila 30.06.2014, čo má vplyv aj na samotnú výšku odmeňovania žalobcu. Pre prípad, že by aj napriek týmto podstatným skutočnostiam súd žalobe vyhovel, žiadal, aby za čas presahujúci 12 mesiacov žalobcovi súd náhradu mzdy nepriznal, nakoľko dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo porušenie zákona zistené neustranným a nezávislým orgánom, t.j. kontrolným orgánom zriaďovateľa - hlavným kontrolórom. Založil do spisu písomné vyjadrenie Obce Kamenín zo dňa 07.05.2013 a vyjadrenie žalobcu k správe hlavného kontrolóra zo dňa 15.05.2013. Žalobca na otázku svojho právneho zástupcu uviedol, že o správe hlavného kontrolóra sa dozvedel v dňa 05.04.2013, kedy táto správa bola prejednávaná na obecnom zastupiteľstve Obce Kamenín. O tejto správe sa dozvedel od zástupcu starostu Obce Kamenín K. L., ktorý mu túto skutočnosť večer telefonicky oznámil, keďže sám starosta Obce Kamenín túto správu rozdával na obecnom zastupiteľstve. To isté mu povedal aj poslanec E. B., ktorý bol poslancom obecného zastupiteľstva. Žalobca na otázku svojho právneho zástupcu, či keď mu bolo doručované okamžité skončenie pracovného pomeru mu bolo oznámené, čo je v obálke uviedol, že on nevedel s akým zámerom prišli a to už predtým vysvetlil, pričom prítomným tam bol aj jeho syn, ktorý sa vo veci vyjadril na súde čo je uvedené v zápisnici. Uviedol, že v tom čase bol rozrušený, keďže bol práceneschopný od 04.06. do 10.06.2013. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania (po zrušení veci odvolacím súdom) ďalej za preukázané, že žaloba žalobcu je dôvodná v časti o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a čiastočne dôvodná v časti týkajúcej sa náhrady platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru. Uvedená žaloba bola súdu doručená dňa 26.06.2013 a teda žalobca neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatnil v zákonnej lehote podľa § 77 Zákonníka práce, keďže pracovný pomer podľa okamžitého skončenia pracovného pomeru mal skončiť XX.XX.XXXX. Z pracovnej zmluvy zo dňa 11.07.1980, ako i z menovacieho dekrétu Obce Kamenín podpísaného starostom Obce Kamenín mal súd preukázané, že žalobca vykonával funkciu riaditeľa žalovaného, pričom listom zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý podpísal starosta Obce Kamenín ako zástupca Obce Kamenín žalovaný okamžite skončil so žalobcom pracovný pomer, v tomto okamžitom skončení pracovného pomeru sa uvádza ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru skutočnosť, že zo správy z kontroly o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme podľa zákona č. 553/2003 Z.z. a jej doplnenia zo dňa 22.05.2013, ktorú vypracoval hlavný kontrolór obce Ing. X. vyplýva, že v priebehu roka 2012 a 2013 došlo k neoprávnenému vyplateniu miezd žalobcovi z finančných prostriedkov žalovaného v roku 2012 v sume 2.777,12 eur a v roku 2013 v sume 1.408 eur, pričom v uvedenom okamžitom skončení pracovného pomeru bolo uvedené, že podľa popisu pracovnej činnosti žalobcu zo dňa 31.08.2012 mal žalobca ako riaditeľ povinnosť zabezpečovať kompletnú a správnu likvidáciu miezd všetkých pracovníkov a bol zodpovedný za riadne vedenie agendy a podkladov súvisiacich so mzdovou agendou podľa platných mzdových predpisov. Ako riaditeľ bol zodpovedný za riadenie školy vrátane kontrolnej činnosti. V uvedenom okamžitom skončení pracovného pomeru bolo uvedené, že žalobca nezabezpečil správnu likvidáciu miezd vo vzťahu k jeho osobe a teda sa neoprávnenne obohatil, resp. získal neoprávnený majetkový prospech, čím porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 81 písm. a) Zákonníka práce a povinnosť podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z.z. Uvedené porušenie povinnosti bolo v okamžitom skončení pracovného pomeru klasifikované ako závažné porušenie pracovnej disciplíny a preto podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce bolo dané okamžité skončenie pracovného pomeru. Súd mal z výpovede žalobcu, ako i z výpovede hlavného kontrolóra obce Ing. X. preukázané, že Obec Kamenín sa o porušení pracovnej disciplíny žalobcu dozvedela dňa 05.04.2013 na zasadnutí obecného zastupiteľstva Obce Kamenín

dňa 05.04.2013, na ktorom bola poslancom obecného zastupiteľstva, ako i starostovi Obce Kamenín doručená správa hlavného kontrolóra obce zo dňa 05.04.2013, v ktorej sa konštatuje neoprávnené vyplatenie miezd žalobcovi. Z výpovede žalobcu, ako i zástupcov žalovaného a intervenienta na strane žalovaného mal súd preukázané, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobcovi doručené dňa XX.XX.XXXX podľa § 38 ods. 4 Zákonníka práce, keďže žalobca okamžité skončenie pracovného pomeru odmietol prevziať, čo potvrdzuje zápisnica o doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa XX.XX.XXXX, ktorá je podpísaná starostom Obce Kamenín, A. V. a U. A., z ktorej vyplýva, že žalobca okamžité skončenie pracovného pomeru odmietol prevziať. Súd mal z dokladu založeného v spise na čl. 169 preukázané, že uvedené okamžité skončenie pracovného pomeru bolo podľa § 74 Zákonníka práce prerokované zástupcami zamestnancov, t.j. odborovou organizáciou pôsobiacou u žalovaného a to dňa 03.06.2013, pričom zástupca zamestnancov s okamžitým skončením pracovného pomeru so žalobcom nesúhlasil, tak ako to vyplýva z jeho oznámenia zo dňa 03.06.2013. Z oznámenia právneho zástupcu žalovaného zo dňa 04.06.2016 a z prílohy na čl. 193 spisu mal súd preukázané, že priemerný mesačný zárobok žalobcu v čistom za rok 2012 bez neoprávnene vyplateného platu predstavoval sumu 1.002,69 eur a priemerný mesačný zárobok žalobcu za prvé tri mesiace roka 2013 predstavoval sumu 831,22 eur. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal preukázané, že zo strany žalobcu došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, keďže podľa Správy z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ustanovení zákona 553/2003 Z. z. zo dňa 05.04.2013 bola žalobcovi neoprávnene vyplatená v roku 2012 suma 2.777,12 eur a v roku 2013 suma 1.246,- eur, čím zo strany žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 222 Zákonníka práce. Túto skutočnosť v priebehu konania žiadna zo strán nespochybnila, súd prihliadal pri rozhodovaní na skutočnosť, že v súvislosti s uvedeným bezdôvodným obohatením je voči žalobcovi vedené šetrenie vo veci prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, tak ako to vyplýva z oznámenia Ministerstva vnútra SR Okresného riaditeľstva policajného zboru v Nitre ČVS ORP-1151/3 ORK-NR-2013 zo dňa 23.09.2014. Obec Kamenín ako zriaďovateľ žalovaného podľa § 4 zákona č. 552/2003 Z.z. bola oprávnená rozviazať pracovný pomer so žalobcom okamžitým skončením pracovného pomeru, keďže z vyššie uvedenej Správy z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme vyplýva, že žalobca závažným spôsobom porušil pracovnú disciplínu keďže za november 2012 mu bola neoprávnene vyplatená odmena za krúžok v sume 77,34 eur, v decembri 2012 mu bola neoprávnene vyplatená odmena za krúžok v sume 25,78 eur a v mesiaci december 2012 mu bola neoprávnene vyplatená odmena v sume 800 eur pričom za rok 2012 mu bol neoprávnene vyplatený príplatok za riadenie v sume 1.874,- eur (12 mesiacov x 156,16 eur), pričom tento príplatok poberal každý mesiac. Okamžité skončenie pracovného pomeru teda bolo riadne zdôvodnené a bolo z neho zrejmé kedy sa zriaďovateľ žalovaného dozvedel o porušení pracovnej disciplíny žalobcom. Z ustanovenia § 68 ods. 2 Zákonníka práce vyplýva, že okamžite skončiť pracovný pomer môže zamestnávateľ iba v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. Z vykonaného dokazovania a z výpovedí strán, ako i svedka Ing. X. mal súd za preukázané, že obec Kamenín sa dozvedela o porušení pracovnej disciplíny žalobcom dňa 05.04.2013 z uvedenej Správy kontrolóra obce Ing. X., ktorá bola predložená na prerokovanie na zasadnutí obecného zastupiteľstva obce Kamenín a teda dvojmesačná prekluzívna lehota na doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru uplynula dňa 05.06.2013, pričom však okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené žalobcovi podľa § 38 ods. 4 posledná veta Zákonníka práce, keďže žalovaný okamžité skončenie pracovného pomeru odmietol prevziať. Konajúci súd mal za to, že nie je v danom prípade rozhodné, či žalovaný vedel, čo obsahuje uvedená písomnosť, keďže Zákonník práce neobsahuje žiadne ustanovenie o tom, že adresát, t.j. zamestnanec alebo zamestnávateľ má mať pred doručením písomnosti vedomosť o tom, čo doručovaná písomnosť obsahuje. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo teda doručené žalobcovi po uplynutí subjektívnej zákonnej prekluzívnej lehoty 2 mesiace, t.j. o deň neskôr, ako to určuje Zákonník práce. Súd na túto skutočnosť prihliadal a preto žalobe v tejto časti vyhovel s poukazom na ustanovenie § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Konajúci súd o žalobe žalobcu v časti o nároku žalobcu na náhradu platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru rozhodol o tomto nároku žalobcu s prihliadnutím na skutočnosť, že konajúci súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného zo dňa XX.XX.XXXX je neplatné. Súd preto s poukazom na ustanovenie § 79 odsek 1 Zákonníka práce priznal žalobcovi náhradu platu v sume 9.974,64 eur, ktorá predstavuje náhradu platu žalobcu v čistom vo výške jeho priemerného platu za obdobie 12 mesiacov, t.j. od 17.06.2013 do 16.06.2014, t.j. od času kedy žalobca v písomnom podaní zo dňa 17.06.2013 (čl. 18 spisu) oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní. Súd pri určení výšky priemerného platu žalobcu vychádzal z potvrdenia, ktoré zaslal súdu právny zástupca žalovaného

podaním zo dňa 04.06.2016 (čl. 193 spisu), pričom súd pri výpočte náhrady platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru vychádzal z čistého priemerného zárobku žalobcu v sume 831,22 eur mesačne v súlade s ust. § 134 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, pričom rozhodujúcim pre výpočet priemerného mesačného zárobku bol kalendárny štvrťrok, ktorý predchádzal skončeniu pracovného pomeru, t.j. mesiace január až marec 2013. Súd priznal uvedenú náhradu platu v čistom s prihliadnutím na ust. § 131 Zákonníka práce, keď žalobcovi nemohol priznať náhradu platu v hrubom nakoľko podľa ust. § 131 ods. 1 Zákonníka práce zo mzdy zamestnanca zamestnávateľ prednostne vykoná zrážky poisťného na sociálne poistenie, preddavkov poisťného na verejné zdravotné poistenie, nedoplatku ročného zúčtovania preddavku na verejné zdravotné poistenie, príspevku na doplnkové dôchodkové sporenie, ktorý platí zamestnanec podľa osobitného predpisu, zrážky preddavku na daň alebo dane, nedoplatku preddavku na daň atď., tak ako to uvedené ustanovenie uvádza. Súd žalovanému náhradu platu priznal len za obdobie 12-tich mesiacov s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca sa bezdôvodne obohatil, v rozsahu ako je to uvedené vyššie na úkor žalovaného, čím porušil závažným spôsobom pracovnú disciplínu a povinnosti, ktoré mu vyplývajú z ust. § 81 písm. e) Zákonníka práce, ako i popisu práce (čl. 8). Preto súd žalobu o nároku žalobcu na náhradu platu za obdobie ďalších 24 mesiacov zamietol, keďže priznanie náhrady platu za obdobie presahujúce 12 mesiacov by za daných okolností vzhľadom na závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom bolo v rozpore s dobrými mravmi, teda v rozpore s ust. § 13 ods. 3 Zákonníka práce. Súd pri rozhodovaní o výške náhrady platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru nemohol vychádzať z tvrdenia právneho zástupcu žalobcu, že priemerný plat žalobcu predstavoval 1.545,69 eur brutto, keďže výšku takto tvrdeného platu žalobcu v hrubom žiadnym spôsobom nepreukázal a nezdôvodnil. Súd preto vychádzal len z potvrdenia o výške platu žalobcu, ktoré súdu predložil žalobca podaním zo dňa 04.06.2016 (čl. 193 spisu). Súd okrem náhrady platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru žalobcu priznal žalobcovi aj príslušenstvo pohľadávky, t.j. úroky z omeškania, pričom o výške úrokov z omeškania rozhodol podľa ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/95 Z. z., účinného od 01.02.2013, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, pričom základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 17.06.2013 predstavovala 0,15 % a teda úrok z omeškania predstavuje 5,15 %. Konajúci súd sa nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalobcu, že v danom prípade je potrebné postupovať podľa § 10c uvedeného nariadenia vlády č. 87/95 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2013, keďže v danom prípade o splatnosti náhrady platu v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru rozhodoval súd v tomto konaní a nemožno teda hovoriť o omeškaní žalovaného so splnením záväzku. Keďže v danom prípade súd priznal náhradu platu za obdobie 12 mesiacov, t.j. od 17.06.2013 do 16.06.2014 a náhradu platu určil jednorazovo so splatnosťou 16.06.2014. Súd o trovách konania rozhodoval podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, pričom podľa ustanovenia § 262 odsek 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne súd aj bez návrhu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Vzhľadom na to, že predmetom konania boli dva nároky žalobcu, t.j. určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a tiež nárok na náhradu platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru, súd o trovách konania rozhodoval samostatne s prihliadnutím na úspešnosť, resp. neúspešnosť strán v konaní o týchto nárokoch žalobcu. Keďže žalobca bol v plnom rozsahu úspešný v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, súd mu priznal náhradu trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne osobitným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalovaný a intervenient na strane žalovaného boli v konaní o nároku na náhradu platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru úspešní v pomere 1/3 (nárokovaných 36 mesiacov, nepriznaných 24 mesiacov - priznaných 12 mesiacov, t.j. $2/3 - 1/3 = 1/3$), súd im priznal náhradu trov konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne osobitným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca v zamietajúcej časti o náhradu platu v súvislosti s okamžitým skončením pracovného pomeru a vo výroku o náhrade trov konania v časti, v ktorej súd zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného náhradu trov konania o náhradu platu v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Uviedol, že súhlasí s právnym názorom súdu prvej

inštancie, že okamžité skončenie pracovného pomeru intervenienta dané žalobcovi dňa XX.XX.XXXX je neplatné a pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá, pretože oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru bolo doručené žalobcovi po uplynutí dvojmesačnej prekluzívnej lehoty podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie správne aplikoval § 68 ods. 2 Zákonníka práce v súlade s ustálenou judikatúrou R 64/1973 a R40/1969. V konaní bolo preukázané, že žalovaný sa dozvedel o dôvode okamžitého skončenia pracovného pomeru dňa 05.04.2013, preto dvojmesačná prekluzívna lehota uplynula 05.06.2013, teda intervenient doručil oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru oneskorene. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, že intervenient bol oprávnený adresovať žalobcovi ako riaditeľovi žalovaného oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru. Intervenient je zriaďovateľom žalovaného a nie je zamestnávateľom žalobcu a má obmedzenú právomoc vo vzťahu k možnosti rozviazať pracovný pomer so žalobcom. S poukazom na ustanovenie § 4 zákona č. 552/2003 Z.z. uviedol, že starostovi obce, ktorá je zriaďovateľom základnej školy s právnou subjektivitou, neprislúcha právo priameho zásahu do výberu zamestnancov týchto škôl. Žiadne zákonné ustanovenie nevymedzuje pre zriaďovateľa - obec uvedené oprávnenie. Vo vzťahu k personálnemu obsadeniu takýchto škôl je ich zriaďovateľ oprávnený len na výkon spolupráce a to konkrétne v ustanoveniach § 6 ods. 8 písm. j), § 6 ods. 18 písm. c) zákona č. 596/2003 Z.z. S poukazom na ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 596/2003 Z. z. uviedol, že pokiaľ ide o základné školy s právnou subjektivitou, škola žalovaného má právnou subjektivitu od 01.04.2002, nepatrí personálne zabezpečenie výchovnovzdelávacieho procesu do pôsobnosti jej zriaďovateľa- obce. Na vymenúvanie a odvolávanie riaditeľa sa nevzťahuje osobitný predpis zákon o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb., preto žalobca zastáva právny názor, že intervenient ako zriaďovateľ je oprávnený žalobcu ako riaditeľa len odvolať podľa § 3 ods. 7, 8 zákona č. 596/2003 Z.z. po splnení zákonných podmienok. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 7, 8 zákona č. 596/2003 Z.z. v danom prípade to takto nebolo. Žalobca po prípadnom odvolaní z funkcie riaditeľa školy by zostal radovým zamestnancom žalovaného, pretože žalobca pred nástupom do funkcie riaditeľa pôsobil u žalovaného ako učiteľ a jeho pracovný pomer na výkon činnosti učiteľa nebol skončený. Žalobca nesúhlasí s názorom súdu, že súd je oprávnený preskúmať dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, ak dospeje k záveru, že oznámenie o okamžitom skončení pracovného pomeru bolo doručené zamestnancovi oneskorene. Podobne, ak nebola podaná žaloba o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením, skončil pracovný pomer podľa jednostranného zrušovacieho prejavu, aj keď to bol právny úkon neplatný, platnosť rozviazania pracovného pomeru nemôže byť potom preskúmaná súdom (R40/1969). Z uvedených dôvodov žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu, že inak dôvody na skončenie pracovného pomeru boli dané, pretože žalobca závažne porušil pracovnú disciplínu tým, že vyplatil pre seba plat, ktorý mu nepatril. Poukázal na podanie žalovaného zo dňa 28.10.2013, v ktorom žalovaný uznal uplatnený nárok žalobcu a judikatúru (R 10/1999, nález ÚS SR III.313/05-11 zo dňa 9.11.2005) a uviedol, že žalovaný v tomto podaní uznal základ nároku žalobcu, že došlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru, preto je neúčinné odvolanie tohto uznania ďalším podaním zo dňa 15.11.2013. Z uvedených dôvodov súd mal vydať rozsudok na základe čiastočného uznania nároku žalobcu, čo do základu určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a nemal by ďalej skúmať dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru vo veci samej. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie v časti priznania úrokov z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 9 974,64 eura počnúc dňom 17.06.2014 do zaplatenia. Nezaplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške stanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Terajší Zákonník práce, ani iný pracovnoprávny predpis nepodáva úpravu o úroku z omeškania, preto treba postupovať i v tomto prípade podľa občianskoprávných predpisov s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. S poukazom na tento právny názor vyslovený v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1Cdo/116/2008 zo dňa 17.12.2009 si žalobca v podaní zo dňa 05.01.2016 uplatnil z náhrady platu úroky z omeškania v najvyššej prípustnej výške. S poukazom na ustanovenie § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. uviedol, že záväzkový vzťah (pracovná zmluva) vznikol pred 01.02.2013, preto výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 citovaného nariadenia uviedol, že má právo na úroky z omeškania z náhrady platu za jún 2013 vo výške 8,5% ročne od 15.07.2013 do zaplatenia, za júl 2013 vo výške 8,5% ročne od 15.08.2013 do zaplatenia, za august 2013 vo výške 8,5% ročne od 15.09.2013 do zaplatenia, za september 2013 vo výške 8,5% ročne od 15.10.2013 do zaplatenia, za október 2013 vo výške 8,25% ročne od 15.11.2013 do zaplatenia, za november 2013 vo výške 8,25% ročne od 15.12.2013 do zaplatenia, za december 2013 vo výške 8,25% ročne od 15.01.2014 do zaplatenia, za január 2014 vo výške 8,25% ročne od 15.02.2014 do zaplatenia, za február 2014 vo výške 8,25% ročne

od 15.03.2014 do zaplattenia, za marec 2014 vo výške 8,25% ročne od 15.04.2014 do zaplattenia, za apríl 2014 vo výške 8,25% ročne od 15.05.2014 do zaplattenia, za máj 2014 vo výške 8,15% ročne od 15.05.2014 do zaplattenia. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne stanovil začiatok omeškania so zaplattením náhrady platu od 17.06.2014, keď určil splatnosť náhrady platu jednorazovo na deň 16.06.2014, preto určil deň omeškania na 17.06.2014, čo je nesprávny právny záver. Žalobca má právo na úroky z omeškania z náhrady platu od nasledujúceho dňa po splatnosti platu a nie od splatnosti, ktorú svojvoľne určil súd. Podľa oznámenia žalovaného zo dňa 17.04.2002 o určení výplattného termínu, mzda je splatná 14. deň kalendárneho mesiaca, preto žalobca má právo na úroky z omeškania z náhrady platu od 15. dňa príslušných mesiacov, kedy sa žalovaný dostal do omeškania s vyplattním náhrady platu a nie od 17.06.2014, ako určil súd prvej inštancie. V konaní bolo preukázané, že žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade platu za čas presahujúci 12 mesiacov neprihliadol na všetky relevantné dôkazy, ktoré žalobca predložil a opačne prihliadol na také skutočnosti, na ktoré prihliadnuť nemal. Žalobca preukázal listinnými dôkazmi, že po neplatnom skončení pracovného pomeru sa domáhal ďalšieho zamestnania u iných zamestnávatel'ov. Niektorí oslovení zamestnávatelia aj odpovedali žalobcovi, že nemajú pre neho voľné pracovné miesto. Žalobca sa stal po skončení pracovného pomeru nezamestnaným, zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie a následne požiadal o predčasný starobný dôchodok, ktorý mu bol priznaný. Súd prvej inštancie nemohol prihliadnuť na dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď nemal možnosť ich v merite preskúmať, pretože žalobu zamietol z dôvodu preklúzie. Poukázal na právne argumenty uvedené v bode 4. odvolania. Z uvedených dôvodov súd nemôže použiť dôvody neplatného skončenia pracovného pomeru na svoje úvahy o nepriznaní náhrady platu za ďalší čas. Súd prvej inštancie pri svojej úvahe o znížení, resp. nepriznaní náhrady platu za ďalší čas nevychádzal zo zásady primeranosti a spravodlivosti sankcie pre žalovaného ako zamestnávatel'a a satisfakcie pre žalobcu ako zamestnanca za neplatné skončenie pracovného pomeru. Náhrada platu priznaná v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru (§ 79 Zákonníka práce) nemá povahu plnenia mzdového nároku vyplývajúceho z riadneho pracovného pomeru, nie je ekvivalentom platu (mzdy), ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávatel' neumožnil vykonávať dohodnutú prácu za trvania jeho pracovného pomeru, ale má vo vzťahu k zamestnávatel'ovi predovšetkým sankčný charakter a súčasne vo vzťahu k zamestnancovi má charakter satisfakčný. Pre nepriznanie náhrady platu, alebo jeho primerané zníženie je treba prihliadnuť na okolnosť, či bol zamestnanec medzitým zamestnaný, akú prácu vykonával, na výšku jeho zárobku a na dôvody, pre ktoré sa do práce nezapojil. Rozhodnutie súdu o celkovom nepriznaní náhrady platu za ďalší čas je neprimerané a nespravodlivé. Ustanovenie § 79 ods.2 Zákonníka práce treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávatel'a náhradu mzdy za čas presahujúci dvanásť mesiacov primerane znížiť, príp. vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. To zároveň znamená, že § 79 ods.2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods.1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo protiprávne konať (uznesenie NS SR 6Cdo 157/2010 zo dňa 14.09.2011). Rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania je zmätočné, keď súd o pomere trov konania v merite nerozhodol. Žalobca zastal názor, že nemôže byť v konaní úspešný na 100 % vo veci určenia neplatného skončenia pracovného pomeru a súčasne neúspešný v pomere 1/3 v časti zaplattenia náhrady platu, keď priznanie náhrady platu nad 12 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce závisí od úvahy súdu. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a priznal žalobcovi náhradu mzdy za mesiace jún 2013 až máj 2016 vo výške 831,22 Eur mesačne s požadovaným úrokom z omeškania a priznal žalobcovi proti žalovaného nárok na náhradu trov celého konania v rozsahu 100%.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný vo vyhovujúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zamietne žalobu žalobcu. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam súdu prvej inštancie a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru neboli len dôvody, resp. zistenia obsiahnuté v správe hlavného kontrolóra vypracovanej a prednesenej na zasadnutí obecného zastupitel'stva dňa 05.04.2013, ale dôvodom boli aj dôvody, ktoré hlavný kontrolór do svojej správy doplnil dňa 22.05.2013. Uvedené je zrejmé aj z textácie odôvodnenia samotného znenia okamžitého skončenia pracovného pomeru. Z uvedeného je zrejmé, že dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru boli viaceré dôvody a to jednak neoprávnené vyplattenie mzdy v roku 2012, neoprávnené vyplattenie mzdy v roku 2013, ktorého presná výška

bola zistená hlavným kontrolórom až dňa 22.05.2013. Súd prvej inštancie sa vôbec s uvedeným doplnením správy, teda so všetkými dôvodmi okamžitého skončenia pracovného pomeru nevysporiadal. V rámci dokazovania bolo výpoveďou starostu, žalobcu, hlavného kontrolóra a predloženými dôkazmi preukázané, že správa hlavného kontrolóra v znení zo dňa 05.04.2013 bola hlavným kontrolórom doručená adresátovi obecnému zastupiteľstvu, teda poslancom obecného zastupiteľstva, a na zasadnutí obecného zastupiteľstva aj odprezentovaná hlavným kontrolórom. Až po jej odprezentovaní sa správa dostala do rúk starostu, ktorý následne správu dňa 07.05.2013 predložil žalovanému, ako zákonnému zamestnávateľovi žalobcu a vyzval žalobcu na vyjadrenie k zisteniam. Dňa 16.05.2013 sa vyjadril k obsahu a zisteniam hlavného kontrolóra a teda až týmto dňom boli objektívne zistené dôvody na okamžité skončenie pracovného pomeru, čo svojou výpoveďou na pojednávaní konanom dňa 02.12.2016 potvrdzuje aj samotný žalobca. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR č. 17/1997. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkového stavu, že Obec Kamenín sa o porušení pracovnej disciplíny dozvedela dňa 05.04.2013 a od tohto dátumu súd počítal prekluzívnu dvojmesačnú lehotu uvedenú v § 68 Zákonníka práce. Žalovaný mal za to, že uvedený postup súdu nie je správny, nakoľko Obec Kamenín nebola zamestnávateľom žalobcu a zamestnávateľ žalobcu- žalovaný sa o dôvodoch na okamžité skončenie pracovného pomeru v správe kontrolóra dozvedel až predložením správy hlavného kontrolóra starostom a to 07.05.2013. Vzhľadom na uvedené mal za to, že najskôr je možné prekluzívnu lehotu podľa § 68 Zákonníka počítat od tohto momentu, ak sa nezohľadní rozhodnutie Najvyššieho súdu SR uvedené vyššie. Zároveň však žalovaný poukázal na to, že všetky skutočnosti, pre ktoré bol so žalobcom pracovný pomer okamžite skončený, sa aj obec dozvedela až dňa 22.05.2013, kedy hlavný kontrolór svoju správu doplnil a definitívne ustálil skutkový stav.

4. Žalobca sa písomným podaním zo dňa 13.04.2017 vyjadril k odvolaniu žalovaného. Uviedol, že žalovaný nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania v rozsahu, v akom súd žalobu vo zvyšku zamietol, pretože táto vyznieva v jeho prospech. K dôvodom odvolania žalovaného uviedol, že ak žalovaný ako zamestnávateľ mal povinnosť žalobcovi ako zamestnancovi dať možnosť vyjadriť sa k dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, čo žalobca považuje za absurdné, tak žalovaný by musel dať takúto možnosť aj po 22.05.2013, čo neurobil, preto táto obrana žalovaného je účelová a kontraproduktívna. Žalobca nesúhlasí s názorom žalovaného, že absencia možnosti vyjadrenia zamestnanca k dôvodu skončenia pracovného pomeru uplatňovaného zamestnávateľom spôsobuje, že dvojmesačná prekluzívna lehota podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce nezačína plynúť odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel žalovaný ako zamestnávateľ. Vyjadrenie zamestnanca k dôvodu skončenia pracovného pomeru uplatňovaného zamestnávateľom na začiatok plynutia tejto lehoty nemá žiadny vplyv. S poukazom na ustanovenie § 46 ods. 6 Zákonníka práce uviedol, že táto povinnosť zamestnávateľa sa vzťahuje len na výpoveď danú zamestnancovi pre porušenie pracovnej disciplíny a nie na okamžité skončenie pracovného pomeru z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny závažným spôsobom. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/76/2012 z 22.03.2012. Žalobca súhlasí so skutkovým zistením súdu, že žalovaný sa dozvedel o tvrdenom a ešte nepreukázanom porušení pracovnej disciplíny dňa 05.04.2013 a od tohto dňa sa má počítat dvojmesačná lehota uvedená v § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Štatutárnym zástupcom žalovaného bol dňa 05.04.2013 žalobca, ktorý vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 07.02.2017 uviedol, že o správe hlavného kontrolóra obce sa dozvedel v tej istý deň 05.04.2013. Súd prvej inštancie počítal dvojmesačnú lehotu s ustálenou judikatúrou R 40/1969. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom žalovaného, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa XX.XX.XXXX obsahuje dva dôvody skončenia pracovného pomeru. Podľa názoru žalobcu okamžité skončenie pracovného pomeru obsahuje len jeden dôvod, ktorý sa opiera len o jednu správu hlavného kontrolóra obce, ktorá bola prerokovaná na zasadnutí obecného zastupiteľstva dňa 05.04.2013 bez ohľadu na to, že v okamžitom skončení pracovného pomeru, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 14.06.2013, je účelovo uvedený len deň jej doplnenia dňa 22.05.2013. Na skutočný dôvod skončenia pracovného pomeru nemá žiadny vplyv neskoršie doplnenie alebo opravenie správy hlavného kontrolóra zo dňa 22.05.2013, ktorý sa uvádza v okamžitom skončení pracovného pomeru. Žalovaný v okamžitom skončení pracovného pomeru zámerne neuviedol pôvodný deň správy hlavného kontrolóra. Hlavný kontrolór obce už v správe prerokovanej dňa 05.04.2013 uviedol, že „celkový neoprávnený príjem za roky 2012 a 2013 predstavuje sumu 4.023,12 Eur“, t.j. správa obsahovala neoprávnené vyplatenie miezd za obidva kontrolované roky. Žalobca namietal súlad doručovania okamžitého skončenia pracovného pomeru so Zákonníkom práce. Podľa zápisnice o doručení zo dňa XX.XX.XXXX žalobcovi mala byť doručená „zásielka“, ktorú žalobca odmietol prevziať. Žalobca nebol oboznámený s obsahom zásielky pri doručovaní. Označenie

písomnosti nachádzajúcich sa v obálke nie je uvedené ani na obálke. Originál obálky sa nachádza v spise, ktorú obálku dňa 14.06.2013 prevzala manželka žalobcu ako doporučený list. Poukázal v tomto na právny názor vyjadrený v rozsudku Krajského súdu v Nitre ako odvolacieho súdu č. k. 8CoPr/2/2015-287 zo dňa 13.10.2016, v ktorom odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Levice č. k. 11Cpr/3/2012 zo dňa 23.10.2014. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti v ktorej žalobe vyhovel, potvrdil.

5. Intervenient sa písomným podaním zo dňa 04. 05.2017 vyjadril k podaným odvolaniam a k vyjadreniu žalobcu. Uviedol k odvolaniu žalobcu, že starosta ako štatutárny orgán zriaďovateľa postupoval pri skončení pracovného pomeru riaditeľa (žalobcu) v súlade s ustanovením § 4 Zákona č. 552/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, nakoľko je zrejmé, že do funkcie riaditeľa žalobcu vymenoval starosta ako štatutárny orgán zriaďovateľa obce, čo vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 1 zák. č. 596/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov a samotné okamžité skončenie pracovného pomeru je právny úkon, ktorý je ako jediný vo vzťahu k riaditeľovi školy oprávnený urobiť len štatutárny orgán zriaďovateľa a tým starosta je. Žalobcom uvádzaná limitácia kompetencií starostu vo vzťahu k riaditeľovi školy nie je správna, nakoľko ustanovenie § 4 zák. č. 552/2003 Z. z. jasne hovorí a upravuje robenie právnych úkonov, ktorým okamžité skončenie pracovného pomeru jednoznačne je. Vzhľadom na uvedené obsah odvolania žalobcu uvedený na strane 2 jeho odvolania považuje za nesprávny a postup starostu za správny a zákonný. K názoru žalobcu o neoprávnenosti súdu skúmať dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uviedol, že súd je jedinou zákonnou inštanciou, ktorý je oprávnený preskúmať dôvody skončenia pracovného pomeru a plne sa stotožňuje s obsahom odvolania žalovaného čo do včasnosti vykonania právneho úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom. K podaniu žalovaného zo dňa 28.10.2013 uvádza, že uvedené podanie bolo samotné v rozpore so záujmami žalovaného a s dobrými mravmi, nakoľko je zrejmé, že dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu bolo jeho protiprávne konanie, ktoré samotné spôsobilo škodu. K odvolaniu žalovaného uvádza, že sa s ním stotožňuje a žiada mu vyhovieť. Tvrdenie žalobcu uvedené v bode 2. jeho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného je účelové. Komunikácia so žalobcom bola ťažká, komplikovaná, vyhýbal sa kontaktu či už s hlavným kontrolórom alebo starostom obce, alebo s kýmkoľvek z obecného úradu. Sám žalobca v bode 3.vyjadrenia uvádza, že právny úkon a teda aj okamžité skončenie pracovného pomeru musí byť v súlade so zásadou dobromyseľnosti, spravodlivosti a práve ukrátenie žalobcu o možnosť vyjadriť sa k skutkovým zisteniam hlavného kontrolóra by bolo porušením uvedenej zásady, preto názor žalovaného opierajúci sa a odvolávajúci sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 17/1997 je správny. Postup žalovaného, ako aj intervenienta vo vzťahu k žalobcovi v danej veci bol zákonný a správny. Akýkoľvek iný úkon nebol možný, prípustný. Obec sa pokúšala skontaktovať sa so žalobcom, dohodnúť si s ním rokovanie za účasti aj hlavného kontrolóra, ktorý svojou správou a jej doplnením zavalil dôvod na postup, aký bol zvolený, aby sa vyriešili všetky zistenia, na čo žalobca ochotný nebol, priecil sa, vyhýbal sa stretnutiu. Starosta, hlavný kontrolór a riaditeľ škody sú osoby, ktoré spravujú nie svoj vlastný, súkromný majetok v rámci výkonu svojich funkcií, ale majetok verejný, majetok obce, alt. školy a konanie žalobcu ako riaditeľa školy malo za následok poškodenie majetku verejného, ktorý mal chrániť a riadne zákonne s ním hospodáriť. Navrhol odvolanie žalobcu zamietnuť a odvolaniu žalovaného vyhovieť.

6. Žalovaný sa písomným podaním zo dňa 17.05.2017 vyjadril tak, že zotrváva na doterajších vyjadreniach a stanoviskách vo veci. Navrhol odvolanie žalovaného zamietnuť.

7. Žalovaný sa v písomnom podaní zo dňa 14.06.2017 vyjadril tak, že opravuje svoje predchádzajúce vyjadrenie zo dňa 17.05.2014 a dopĺňa ho tak, že v nadväznosti na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhuje odvolanie žalobcu zamietnuť a odvolaniu žalovaného vyhovieť.

8. Intervenient v písomnom podaní zo dňa 19.06.2017 uviedol, že vzhľadom na obsah vyjadrenia žalovaného zo dňa 17.05.2017 má za to, že úmyslom žalovaného bolo a správne malo byť uvedené, že navrhuje odvolanie žalobcu zamietnuť, nakoľko toto správne vyjadrenie korešponduje s ostatnými vyjadreniami a stanoviskami žalovaného. Vyjadrenie intervenienta vzhľadom na vyššie uvedené je, že súhlasí a stotožňuje sa s vyjadrením žalovaného a žiada odvolanie žalobcu zamietnuť.

9. Podľa § 470 ods.1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods.2 zákona č. 160/2015 Z. z. (ďalej len CSP) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (CSP), ktorý zákon zrušil OSP a ustanovil, že platí aj pre (dovtedy) začaté konania (princíp okamžitej aplikovateľnosti), keď účinky úkonov dovtedy učinенých podľa OSP zostávajú zachované.

12. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolania (odvolania žalobcu a žalovaného) boli podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňajú náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolania (odvolania žalobcu a žalovaného) na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) po zopakovaní dokazovania v potrebnom rozsahu a po doplnení dokazovania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného v napadnutej vyhovujúcej časti (týkajúcej sa určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a týkajúcej sa priznania náhrady platu za 12 mesiacov) nie je dôvodné, preto rozsudok súd prvej inštancie v tejto vyhovujúcej časti ako vecne správne potvrdil podľa ustanovenia podľa § 387 ods. 1 CSP a ďalej dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej zamietajúcej časti (týkajúcej sa zamietnutia požadovaného prísľušenstva z priznanej náhrady platu za 12 mesiacov a týkajúcej sa zamietnutia požadovanej náhrady platu s prísl. nad 12 mesiacov) je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej zamietajúcej časti podľa ustanovenia § 388 CSP zmenil, keď neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie. Ďalej dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu platu s príslušenstvom za obdobie od XX.XX.XXXX do 16.06.2013 nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti potvrdil ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj z obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu platu s príslušenstvom za obdobie od XX.XX.XXXX do 16.06.2013 zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a v napadnutej zamietajúcej časti na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil a to z dôvodov nižšie uvedených.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom sporu v danej právnej veci je žaloba žalobcu zo dňa 29.06.2013, ktorou sa žalobca ako zamestnanec domáhal proti žalovanému ako zamestnávateľovi (ktorý má právnu subjektivitu od 01.04.2002) určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením pracovného pomeru zo dňa XX.XX.XXXX daného intervenientom žalobcovi podľa ustanovenia § 68 ods.1 písm. b) Zákonníka práce a náhrady platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru vo výške 1.078,50 Eur brutto mesačne od 11.06.2013 až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci a to na skutkovom základe, že medzi stranami sporu vznikol pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy zo dňa 11.07.1980, podľa ktorej žalobca pracoval u žalovaného ako učiteľ. Starosta Obce Kamenín vymenoval žalobcu do funkcie riaditeľa žalovaného na dobu od 01.07.2009 do 30.06.2014. Starosta Obce Kamenín listom zo dňa XX.XX.XXXX okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom podľa ustanovenia § 68 ods.1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca porušil svoje pracovné povinnosti, ako aj povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 81 písm. e) Zákonníka práce s poukazom na Správu z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ust. zákona č. 553/2003 Z. z. a jej doplnenia zo dňa 22.05.2013 hlavného kontrolóra Obce Kamenín, podľa ktorej došlo v priebehu rokov 2012 a 2013 k neoprávnenému vyplateniu miezd žalobcovi z finančných prostriedkov

žalovaného a to v roku 2012 vo výške 2.777,12 Eur a v roku 2013 vo výške 1.408 Eur. Žalobca v žalobe poprel pravdivosť skutočností uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru a uviedol, že pracovnú disciplínu neporušil. Od 04.04.2013 do 10.06.2013 bol práceneschopný. Dňa 11.06.2013 riadne nastúpil do práce a starosta Obec Kamenín v prítomnosti zástupkyne žalovaného vyzval žalobcu na pracovisku, aby opustil pracovisko. Dňa 12.06.2013 riadne nastúpil do práce, starosta Obec Kamenín vyzval žalobcu na pracovisku, aby opustil pracovisko. Dňa 12.06.2013 písomne oznámil Obci Kamenín, že postup starostu Obce Kamenín považuje za nezákonný. Písomným podaním zo dňa 17.06.2013 doručeným žalovanému dňa 17.06.2013 oznámil, že nesúhlasí s okamžitým skončením pracovného pomeru a trvá na ďalšom zamestnávaní. Žalovaný sa vyjadril k žalobe písomným podaním zo dňa 24.10.2013, doručeným súdu prvej inštancie dňa 28.10.2013. Uviedol, že nesúhlasí s okamžitým skončením pracovného pomeru so žalobcom, nárok žalobcu v žalobe uznáva v celom rozsahu a navrhuje, aby súd rozhodol rozsudkom o uznaní nároku žalobcu. Intervenient sa vyjadril k žalobe žalobcu písomným podaním zo dňa 29.10.2013 doručeným súdu prvej inštancie dňa 30.10.2013. Uviedol, že navrhuje žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť z dôvodu, že zo Správy z kontroly o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle zákona č. 553/2003 Z. z. a jej doplnenia zo dňa 22.05.2013 hlavného kontrolóra Obce Kamenín vyplýva, že došlo k neoprávnenému vyplateniu miezd žalobcovi z finančných prostriedkov žalovaného v roku 2012 vo výške 2.777,12 Eur a v roku 2013 vo výške 1.408 Eur. Žalobca porušil svoje pracovné povinnosti s poukazom na čl. 4 písm. b) bod 11, 12, čl. 1 bod 2 popisu pracovnej činnosti žalobcu zo dňa 31.08.2012, ako aj povinnosti uvedené v ustanovení § 81 Zákonníka práce, v ustanovení § 8 ods.1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, nezabezpečil správnu likvidáciu miezd vo vzťahu k svojej osobe, čím sa bezdôvodne obohatil. Mal za to, že okamžité skončenie pracovného pomeru spĺňa zákonom požadované náležitosti. Intervenient písomným podaním zo dňa 15.11.2013 doručeným súdu prvej inštancie dňa 18.11.2013 uviedol, že vyjadrenie žalovaného k žalobe je v rozpore so záujmami žalovaného, ktorého zriaďovateľom je intervenient, vychádzalo z nedostatku znalosti o stave vecí. Na pojednávaní dňa 20.01.2014 právny zástupca žalobcu žalobca trval na podanej žalobe, namietal neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru aj z dôvodov, že starosta Obce Kamenín nebol oprávnený na právny úkon okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom, na takýto právny úkon by bol oprávnený len žalovaný. Nebola dodržaná hmotnoprávna lehota na okamžité skončenie pracovného pomeru ustanovená v ustanovení § 68 ods.2 Zákonníka práce, keďže starosta Obce Kamenín sa dozvedel o správe hlavného kontrolóra Obce Kamenín a o nedostatkoch vytykaných žalobcovi dňa 05.04.2013. Ďalej uviedol, že v prípade, že ak súd nevyhovie žalobe, trvá na náhrade mzdy z titulu prekážok v práci na strane zamestnávateľa. Žalobca vo výpovedi uviedol, že od 18.06.2013 bol prihlásený na úrade práce ako nezamestnaný, prihlásil sa do výberového konania, od 13.06.2013 do práce nenastúpil na základe písomného oznámenia starostu Obce Kamenín zo dňa 12.06.2013. Právny zástupca žalovaného a intervenienta na pojednávaní dňa 20.01.2014 uviedol, že intervenient bol oprávnený za žalovaného na právny úkon okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom s poukazom na ustanovenie § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme. K doručeniu okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi došlo dňa XX.XX.XXXX, kedy žalobca odmietol prevziať okamžité skončenie pracovného pomeru. Ďalej uviedol, že žalovaný na vyjadrení žalovaného zo dňa 28.10.2013 netrvá, berie ho späť a žalovaný trvá na tom, že okamžité skončenie pracovného pomeru je zákonné, spĺňa všetky náležitosti a bolo dané žalobcovi včas. Na pojednávaní dňa 01.07.2014 žalobca trval na podanej žalobe a dôvodoch neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Právny zástupca žalovaného a intervenienta na pojednávaní dňa 01.07.2014 uviedol, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 17/1997, že žalobca sa vyjadril k dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 16.05.2013 a dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru bol uplatnený v subjektívnej lehote dvoch mesiacov. O správe z kontroly, ktorá bola predmetom rokovania Obecného zastupiteľstva Obce Kamenín sa starosta Obce Kamenín dozvedel až týždeň po tomto zasadnutí, kedy navštívil základnú školu a riaditeľa školy, kde ho vyzval na to, aby sa vyjadril k správe. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením č. k. 8CoPr/6/2014-139 zo dňa 16. septembra 2015 na odvolanie žalobcu v poradí prvý zamietajúci rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 5Cpr/2/2013-114 zo dňa 22. júla 2014 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho zrušujúceho uznesenia uviedol, že odvolací súd v danej právnej veci v otázke pasívnej vecnej legitímácie odporcu v konaní poukazuje na to, že právne postavenie zamestnancov vo verejnej službe upravuje zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, podľa ktorého pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sú pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone verejnej služby. Zákon o výkone práce vo verejnom záujme upravuje len osobitosti pracovnoprávných vzťahov. Nad rámec týchto

špecifik platí subsidiárna pôsobnosť Zákonníka práce. Na pracovné vzťahy, ktoré sú predmetom úpravy zákona o výkone práce vo verejnom záujme, vymenovanie do funkcie je právne formulované ako predpoklad založenia pracovného pomeru pracovnou zmluvou v prípade, ak to ustanovuje osobitný predpis a nezakladá pracovný pomer. Podľa § 2 ods.1 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov zamestnanec podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorá je v pracovnoprávnom vzťahu k zamestnávateľovi uvedenému v § 1 ods.2 pri výkone práce vo verejnom záujme, ako aj štatutárny orgán, ktorý je v pracovnoprávnom vzťahu k zamestnávateľovi. Podľa § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov právne úkony za zamestnávateľa voči zamestnancovi, ktorý je štatutárnym orgánom, robí orgán, ktorý ho vymenoval alebo zvolil. Ak je štatutárny orgán vymenovaný prezidentom Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu, robí právne úkony za zamestnávateľa vedúci ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak je štatutárny orgán vymenovaný alebo zvolený kolektívnym orgánom podľa osobitného predpisu, 11) robí právne úkony jeho predseda alebo iná fyzická osoba týmto orgánom poverená. V ostatných prípadoch robí právne úkony štatutárny orgán nadriadeného orgánu. Ak zamestnávateľ nemá nadriadený orgán, robí právne úkony štatutárny orgán zriaďovateľa. Ak zamestnávateľ nemá nadriadený orgán ani zriaďovateľa, robí právne úkony vedúci ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí. Podľa § 3 ods.6 zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve riaditeľ školy alebo riaditeľ školského zariadenia, ktoré v právnych vzťahoch vystupuje vo svojom mene a má zodpovednosť vyplývajúcu z týchto vzťahov (ďalej len "právnická osoba"), je zamestnancom školy alebo školského zariadenia. Odvolací súd s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov a zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k tomu právnomu záveru, že navrhovateľ správne v danej právnej veci o neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým zrušením žaloval odporcu ako svojho zamestnávateľa z nižšie uvedených dôvodov. Navrhovateľ v čase skončenia pracovného pomeru okamžitým zrušením ako zamestnanec odporcu -Základnej školy Sándora Petöfiho s vyučovacím jazykom maďarským Petöfi Sándor Alapiskola č. 494 Kamenín - Kéménd, ktorá škola v právnych vzťahoch vystupuje samostatne, bol v pracovnoprávnom vzťahu k odporcovi ako zamestnávateľovi a bol zároveň štatutárnym orgánom odporcu. Potom v zmysle § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, právne úkony za odporcu ako zamestnávateľa voči navrhovateľovi ako zamestnancovi, bol nesporne oprávnený robiť orgán, ktorý navrhovateľa do vymenoval, teda Obec Kamenín. Pokiaľ potom Obec Kamenín, ktorá vymenovala navrhovateľa do funkcie riaditeľa odporcu, za odporcu ako zamestnávateľa navrhovateľa urobila právny úkon v pracovnoprávných vzťahoch - okamžité skončenie pracovného pomeru vo vzťahu k navrhovateľovi ako zamestnancovi odporcu a zároveň ako štatutárnemu zástupcovi odporcu, konala tak v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami. Navrhovateľ ktorý bol v pracovnoprávnom vzťahu s odporcom ako so svojím zamestnávateľom mohol žalovať o neplatnosť skončenia pracovného pomeru len svojho zamestnávateľa - teda odporcu, za ktorého tento právny úkon urobila Obec Kamenín v súlade s § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov. Po zrušení veci odvolacím súdom žalobca písomným podaním zo dňa 05.01.2016 doručeným súdu prvej inštancie dňa 14.01.2016 uviedol, že si uplatňuje náhradu mzdy za 36 mesiacov, ku dňu tohto podania za mesiace jún 2013 až november 2015 a to za jún 2013 vo výške 1.313,84 Eur s prísl. brutto, za júl 2013 až november 2015 vo výške 1.545,69 Eur brutto s prísl., vychádzajúc z priemerného hodinového zárobku podľa § 134 ods.4 Zákonníka práce za I. štvrťrok, keď priemerný mesačný zárobok činil pri zaokrúhlení 1.545,69 Eur. V júni 2013 žalovaný vyplatil žalobcovi mzdu za 3 pracovné dni z 20 pracovných dní. Výplatný termín platu vyplýva z oznámenia zamestnávateľa zo dňa 17.04.2002 o určení výplatného termínu - 14. deň kalendárneho mesiaca. Ďalej uviedol, že podľa rozhodnutia Sociálnej poisťovne zo dňa 11.11.2015 bol žalobcovi priznaný predčasný starobný dôchodok v sume 560,20 Eur mesačne od 28.09.2015. Žalovaný na výzvu súdu prvej inštancie predložil súdu prvej inštancie potvrdenie o priemernom mesačnom zárobku žalobcu netto za rok 2012 a rok január až marec 2013 (bez zarátania zárobku namietaného žalovaným v správe z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ust. zákona č. 553/2003 Z. z. zo dňa 05.04.2013), z ktorého vyplýva, že žalobca za január až marec 2013 dosiahol PMZ brutto 1.100,64 Eur, PMZ netto 831,21 Eur. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 02.12.2016 uviedol, že predkladá súdu písomné doplnenie žaloby v časti náhrady mzdy, ktorú požaduje za 36 mesiacov, ďalej uviedol, že žalobca sa snažil zamestnať, predkladá súdu žiadosť o prijatie do pracovného pomeru na základných školách s vyučovacím jazykom maďarským, doklady o dávkach v nezamestnanosti, o príspevku za opatrovanie, o zdaniteľných príjmoch, o mzde, potvrdenie úradu práce s tým, že priemerný zárobok

žalobcu predstavuje podľa § 29 ods.2 zákona č. 553/2003 Z. z. sumu 1.078,50 Eur, ktorý treba považovať za priemernú mzdu, čo predstavuje netto zhruba 870 Eur. Žalobca v písomnom doplnení žaloby uviedol, že si uplatňuje splatnú náhradu mzdy aj za mesiace december 2015 až máj 2016 vo výške 1.545,69 Eur brutto s prísl. Právny zástupca intervenienta v písomnom podaní zo dňa 01.02.2017 doručenom súdu prvej inštancie dňa 02.02.2017 uviedol, že dňa 05.04.2013 spísal hlavný kontrolór obce správu z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ust. zákona č. 553/2003 Z.z., ktorú adresoval a predložil v uvedený deň obecnému zastupiteľstvu Obce Kamenín. Žalobca zaslal Obci Kamenín dňa 07.05.2013 list označený ako určenie platu -odpoveď. Následne dňa 07.05.2013 boli žalobca, aj jeho zamestnávateľ -žalovaný vyzvaní, aby sa v lehote 7 dní písomne vyjadrili k zisteniam hlavného kontrolóra uvedeným v tejto správe. Dňa 16.05.2013 doručil žalobca Obci Kamenín list označený ako Vyjadrenie k správe hlavného kontrolóra zo dňa 05.04.2013-odpoveď na písomné vyjadrenie starostu vo veci určenia platu zo dňa 07.05.2013. Z uvedeného vyplýva, že až dňom 07.05.2013 sa zamestnávateľ žalobcu, t.j. žalovaný dozvedel o časti dôvodov, pre ktoré skončila so žalobcom pracovný pomer okamžite. Dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru neboli len zistenia obsiahnuté v správe hlavného kontrolóra zo dňa 05.04.2013, ale aj zistenia obsiahnuté v doplnení správy zo dňa 22.05.2013 o navýšenie neoprávnene vyplatenej mzdy za rok 2013 o ďalších 162 Eur. Všetky dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru boli zrejmé a riadne ustálené dňa 22.05.2013, t.j. až po doplnení správy hlavného kontrolóra o časť zo dňa 22.05.2013. Žalobca sa vyjadril až dňa 16.05.2013 k správe a zisteniam hlavného kontrolóra obce predloženej obecnému zastupiteľstvu dňa 05.04.2013 a až týmto dňom boli objektívne zistené niektoré dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru. Doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi bolo v zákonnej dvojmesačnej lehote. S poukazom na uplatňovaný nárok na náhrady mzdy vo výške 1.078,50 Eur brutto uviedol, že funkcia riaditeľa žalovaného by žalobcovi skončila dňom 30.06.2014, teda tento nárok by bol za obdobie od 11.06. do 30.06.2013 vo výške 707,33 Eur brutto, od 01.07.2013 do 30.06.2014 vo výške 1.061 Eur a od 01.07.2014 997 Eur brutto. Zároveň žiadal, aby súd nepriznal žalobcovi náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov od 14.10.2013, v ktorý deň mu bola žaloba žalobcu doručená, od ktorého dátumu sa žalovaný dozvedel, že žalobca trvá na svojom zamestnávaní, nakoľko dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo protiprávne konanie žalobcu, ktoré bolo preukázané. Na pojednávaní dňa 07.02.2017 právny zástupca žalobcu uviedol, že v danej právnej veci nie je právne významné, či sa žalobca vyjadril k obsahu zistení hlavného kontrolóra dňa 16.05.2013, ponechal na zvážení súdu, či prizná žalobcovi náhradu mzdy podľa jeho podania zo dňa 05.01.2016 s použitím ustanovenia § 134 ods. 4 Zákonníka práce alebo náhradu mzdy vypočítanú podľa osobitných predpisov z funkčného platu 1.078,50 Eur brutto podľa oznámenia o výške a zložení funkčného platu zo dňa 07.05.2013. Žalobca uviedol, že sa o správe hlavného kontrolóra dozvedel telefonicky večer dňa 05.04.2013 od zástupcu starostu Obce Kamenín K. L., aj od poslanca obecného zastupiteľstva E. a B.a, nevedel v čase doručovania okamžitého skončenia pracovného pomeru, s akým zámerom došli. Právny zástupca žalovaného a intervenienta na pojednávaní dňa 07.02.2017 uviedol, že je nevyhnutné diferencovať medzi zriaďovateľom školy- obcou a zamestnávateľom žalobcu- žalovaným, že hlavný kontrolór predložil správu obsahujúcu zistenia a porušenie zákona obecnému zastupiteľstvu, čo je samostatný orgán obce, t.j. nie zamestnávateľ. Obec Kamenín vyzvala dňa 07.05.2013 zamestnávateľa žalobcu, aby sa vyjadril a zaujal stanovisko k zisteniam kontrolóra, na čo zamestnávateľ konajúci prostredníctvom žalobcu odpovedal listom zo dňa 15.05.2013, teda až doručením tohto vyjadrenia je zrejmé, že všetky skutočnosti obsiahnuté v správe hlavného kontrolóra pred jej doplnením boli objasnené. Dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru boli nielen zistenia obsiahnuté v správe hlavného kontrolóra zo dňa 05.04.2013, ale aj skutočnosti obsiahnuté v jej doplnení zo dňa 22.05.2013. Dvojmesačná lehota začala plynúť najneskôr od 22.05.2013 a najskôr od 16.05.2013, kedy sa zamestnávateľ a v jeho mene žalobca vyjadril k zisteniam hlavného kontrolóra. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené žalobcovi riadne a včas. Žalobcovi bolo ihneď oznámené, čo sa mu doručuje, tak vedel, že sa mu doručuje okamžité skončenie pracovného pomeru, čoho dôkazom sú aj obštrukcie, ktoré vykonal a následne ho aj neprevzal. Žiadal, aby súd žalobcovi nepriznal náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov z dôvodu, že dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru bolo porušenie zákona zistené hlavným kontrolórom Obce Kamenín. Následne súd prvej inštancie vo veci vyhlásil napadnutý rozsudok. Na odvolacom pojednávaní dňa 27.02.2020 právny žalobca žalobcu trval na podanom odvolaní. Uviedol, že žalobca má nárok na náhradu platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru. Mal za to, že nejaké drobné príjmy žalobcu v rozhodnom období, príp. poberanie dôchodku nie je prekážkou pre priznanie požadovanej náhrady platu, pripúšťa možnosť odpočítania starobného dôchodku od požadovanej náhrady platu. Rozhodnutie súdu v časti náhrady platu v danej právnej veci je deklaratórnym rozhodnutím a nárok na úroky z omeškania prináležia

žalobcovi z každej jednej priznanej mesačnej náhrady platu. Rozhodnutie súdu v žalobcom napadnutej časti záviselo od úvahy súdu, preto má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorom nároku mal súd rozhodnúť jedným výrokom. Trval na tom, že okamžité skončenie pracovného pomeru nebolo doručené žalobcovi v dvojmesačnej lehote podľa § 68 ods.2 Zákonníka práce, preto nebol daný zákonný dôvod preskúmať dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a prihliadať na tieto dôvody pri nepriznaní náhrady mzdy nad 12 mesiacov. Žalobca na odvolacom pojednávaní uviedol, že v roku 2014 sa zaujímal o prácu u žalovaného, žalovaný nesúhlasil s jeho nástupom do práce. V tom roku mal chorú matku, staral sa o ňu, opatrovateľský príspevok začal poberať neskoro, až v júni 2014, ale staral sa o ňu celý rok 2014, pokiaľ nezomrela. V roku 2014 neoslovil žiadneho zamestnávateľa o možnosť, aby ho prijal do pracovného pomeru. Žalovaný ho od 16.06.2013 nevyzval, aby nastúpil do práce. V roku 2015 podal žiadosti na školy o prijatie do pracovného pomeru, ktoré sú obsahom spisu. Na dve žiadosti dostal písomnú odpoveď o zamietnutí jeho žiadosti, asi pri ďalších dvoch mu bolo telefonicky oznámené, že jeho žiadosti nebude vyhovené a ostatné dotazované školy mu neodpovedali. Myslí, že v roku 2015 podal celkom deväť žiadostí. V rokoch 2015, 2016 nepracoval. Uznesenie o vznesení obvinenia voči nemu bolo rozhodnutím prokurátora zrušené, bolo to asi v roku 2013 alebo 2014. Žalovaný si v súvislosti s okamžitým skončením pracovného pomeru voči nemu žiadnu škodu neuplatňoval. Žalovaný na odvolacom pojednávaní zotrval na svojich doterajších vyjadreniach, ktoré sú obsahom spisu. Starosta Obce Kamenín na odvolacom pojednávaní uviedol, že je starostom obce od roku 2012, predtým než sa stal starostom, bolo bežnou praxou v škole, že najskôr boli vyplatené mzdy, až potom ich schvaľoval starosta, ktorú okolnosť on nebol ochotný tolerovať. Na to prišiel kontrolór, nie on. Doposiaľ nebola uplatnená škoda voči žalobcovi v súvislosti s okamžitým skončením pracovného pomeru. Nevyzval žalobcu, aby nastúpil do práce po tom, ako s ním bol skončený pracovný pomer. Trval na dôvodnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru. Právny zástupca intervenienta uviedol, že žalobca sa nedozvedel o správe z kontroly dňa 05.04.2013, pokiaľ by aj mal telefonický kontakt s poslancom obecného zastupiteľstva, nedošlo k účinnému oboznámeniu sa, keďže v tom čase bol štatutárnym zástupcom školy a k právne účinnému momentu dozvedenia sa o správe z kontroly došlo momentom, kedy obec vyzvala školu, t.j. žalovaného a zároveň žalobcu, ktorý bol v tom čase štatutárnym zástupcom, aby sa vyjadrila k správe a zisteniam hlavného kontrolóra, čo nebolo 05.04.2013, ale bolo to až v písomnom podaní z 15.05.2013, kedy sa vyjadril žalobca za seba a za žalovaného Obci Kamenín. V prípade úspechu žalobcu v konaní, navrhol nepriznať žalobcovi náhradu mzdy nad 12 mesiacov, ktorý bol vyradený z evidencie na vlastnú žiadosť, v roku 2015 nepracoval. V prípade priznania náhrady mzdy sa stotožňuje s výškou, ktorú uviedol žalovaný a ktorá je vypočítaná bez neoprávnene vyplatennej mzdy žalobcovi v roku 2013. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo dané žalobcovi včas, je potrebné diferencovať medzi oprávneniami žalovaného a intervenienta.

17. Žalobca v podanom odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti uplatnil odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods.1 písm. b), h) CSP.

18. Žalovaný v podanom odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti uplatnil odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods.1 písm. f), h) CSP.

19. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

20. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená chybným vyhodnotením návrhov na vykonanie dôkazov, nesprávnym vyhodnotením vykonaných dôkazov, alebo predpokladom „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany, či prostriedkami procesného útoku.

21. Podľa § 77 Zákonníka práce, neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.

22. Podľa § 68 ods.1 písm. b) Zákonníka práce, zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu.

23. Okamžite môže skončiť pracovný pomer zamestnanec aj zamestnávateľ, a to len na základe taxatívne vymedzených dôvodov v ZP, pričom okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa sa považuje za výnimočný spôsob skončenia pracovného pomeru. Pri zohľadnení ustálenej judikatúry českých súdov je možné konštatovať, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je akceptovateľné v situáciách, keď nie je možné od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca zamestnával až do uplynutia výpovednej doby (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 21 Cdo 1483/2006, sp. zn. 21 Cdo 84/2006, sp. zn. 21 Cdo 1153/2003). Charakter a ani druhy jednotlivých situácií nemožno paušalizovať. Dalo by sa uvažovať, že za takéto situácie možno považovať prípady, kedy v dôsledku konania, prípadne nekonania zamestnanca je vážne narušená dôvera medzi účastníkmi pracovného pomeru, správanie sa zamestnanca ohrozuje život a zdravie spoluzamestnancov (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21 Cdo 2134/2003), prípadne negatívne ovplyvňuje dodržiavanie pracovnej disciplíny na pracovisku, alebo ak hrozí alebo je spôsobená škoda veľkého rozsahu. Čo možno považovať za závažné porušenie pracovnej disciplíny, závisí od posúdenia zamestnávateľa (je však preskúmateľné súdom v prípade súdneho sporu o neplatné skončenie pracovného pomeru). Stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny posudzuje zamestnávateľ v závislosti od konkrétnych okolností, za ktorých zamestnanec porušil pracovnú disciplínu, a taktiež prihliada aj na osobu zamestnanca. Zamestnávateľ musí preukázať, že porušenie pracovnej disciplíny bolo zavinené zamestnancom. Ak ide skutočne o závažné porušenie pracovnej disciplíny, zamestnávateľ má možnosť rozhodnúť sa, či v prípade závažného porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom zvolí výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru. Iba závažné porušenie pracovnej disciplíny je dôvodom podľa § 68 ods. 1 písm. b) ZP na okamžité skončenie pracovného pomeru. Vzhľadom na charakter citovaného zákonného ustanovenia, ktoré patrí k právnym normám s neurčitou (abstraktnou) hypotézou, je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia, s ohľadom na okolnosti prípadu, sám túto hypotézu vymedzil. Je vecou súdu, aby posúdil, či sa zamestnanec dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny, a v prípade kladného záveru rozhodol, o aký stupeň porušenia pracovnej disciplíny v danom prípade ide. Pri týchto úvahách nie je súd obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami, či hranicami, ale berie do úvahy iba špecifiká prejednávanej veci a podporne i platnú judikatúru, ak táto bola prijatá. Z uvedeného vyplýva, že pri posudzovaní stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny nie je súd viazaný tým, ako zamestnávateľ vo svojom pracovnom poriadku (alebo v inom internom predpise) hodnotí určité konanie svojho zamestnanca (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 17/2011). V prípade dôvodu podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je postačujúce len preukázateľné zistenie porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom, pričom toto porušenie s ohľadom na všetky okolnosti musí byť takej intenzity, že ho objektívne možno označiť za závažné. Na platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru z tohto dôvodu nemá vplyv, akým konaním zamestnanec naplnil skutkovú podstatu trestného činu, a či toto jeho konanie súviselo s výkonom povolania zamestnanca u zamestnávateľa. Úmyslom zákonodarcu bolo umožniť zamestnávateľovi ukončiť záväzkovoprávny vzťah so zamestnancom, ktorý je delikventom, bez ohľadu na súvislosť protiprávnej činnosti zamestnanca a výkonom práce u zamestnávateľa. Intenzita porušenia pracovnej disciplíny je jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny. Zo súdnej praxe vyplýva, že závažnosť musí byť daná objektívne a nestačí, že porušenie určitých pracovných povinností označí zamestnávateľ ako závažné, a to ani v prípade, že tak učiní vo svojom internom predpise, s ktorým zamestnanca preukázateľne oboznámi ešte predtým, ako dôjde k porušeniu predmetnej pracovnej povinnosti zamestnancom. Za porušenie pracovnej disciplíny závažným spôsobom možno považovať napríklad opakovanú neospravedlnenú neprítomnosť v práci a pod. V prípade dôvodu podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce je postačujúce, aby zamestnávateľ preukázal, že porušenie pracovnej povinnosti bolo zavinené zamestnancom. V tomto prípade stačí aj zavinenie z nedbanlivosti.

24. Podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce, zamestnávateľ môže podľa odseku 1 okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. O začiatku a plynutí lehoty rovnako platia ustanovenia § 63 ods. 4 a 5.

25. Okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranný právny úkon smerujúci ku skončeniu pracovného okamihom doručenia jeho písomného vyhotovenia druhému účastníkovi. K okamžitému skončeniu pracovného pomeru dochádza dňom doručenia. Je potrebné, aby zamestnávateľ dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatnil v subjektívnej lehote dvoch mesiacov odo dňa,

keď sa dozvie o dôvode zakladajúcom možnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru, najneskôr v rámci objektívnej lehoty jedného roka od vzniku dôvodu. Lehoty na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru sú hmotnoprávne a prekuzívne. Ich márnym uplynutím zaniká právo na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pre uplatnenie okamžitého skončenia zo strany zamestnávateľa je teda dôležitá subjektívna lehota, ktorá začne plynúť odo dňa, keď sa zamestnávateľ o dôvode okamžitého skončenia pracovného pomeru dozvedel. Je teda potrebné skúmať, kedy nastal moment dozvedenia sa zamestnávateľa o porušení pracovnej disciplíny. Pre určenie začiatku plynutia lehoty uvedenej v ustanovení § 68 ods.2 Zákonníka práce nie je významné, kedy zamestnávateľ zistil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Nemusí tu ísť o zistenie, že zamestnanec závažne porušil pracovnú disciplínu, ktoré spravidla nie je možné bez vyjadrenia zamestnanca k dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru. K tomu, aby začala plynúť dvojmesačná lehota k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, stačí, aby sa zamestnávateľ dozvedel, že sa zamestnanec dopustil takého konania, ktoré môže zakladať dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Uvedené nemožno vykladať tak, že by zamestnávateľ mal pristupovať k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so zamestnancom už na základe iba podozrenia zo skutkov zakladajúcich dôvod k takémuto skončeniu pracovného pomeru. Dvojmesačná lehota počas ktorej musí byť okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnancovi dané a doručené, ak má ísť o platné skončenie pracovného pomeru, slúži mimo iného tiež k tomu, aby zamestnávateľ mohol uskutočniť potrebné šetrenie, či zamestnanec skutočne porušil pracovnú disciplínu a či išlo o porušenie pracovnej disciplíny najvyššej intenzity a aby sa podľa jeho výsledkov rozhodol, či pristúpi k okamžitému skončeniu pracovného pomeru.

26. Podľa § 70 Zákonníka práce, okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné. Uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť.

27. Podľa § 70 Zákonníka práce, výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, inak sú výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné. Zástupca zamestnancov je povinný prerokovať výpoveď zo strany zamestnávateľa do siedmich pracovných dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom a okamžité skončenie pracovného pomeru do dvoch pracovných dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom. Ak v uvedených lehotách nedôjde k prerokovaniu, platí, že k prerokovaniu došlo.

28. Podľa § 38 ods.1 Zákonníka práce písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia pracovného pomeru alebo vzniku, zmeny a zániku povinností zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. To platí rovnako o písomnostiach týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý. Ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštovým podnikom ako doporučenú zásielku.

29. Podľa § 38 ods.4 Zákonníka práce povinnosť zamestnávateľa alebo zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec alebo zamestnávateľ písomnosť prevezme alebo len čo ju poštový podnik vrátil zamestnávateľovi alebo zamestnancovi ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím zamestnanca alebo zamestnávateľa. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec alebo zamestnávateľ prijatie písomnosti odmietne.

30. Podľa § 3 ods.1 Zákonníka práce pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa spravujú týmto zákonom, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

31. Podľa § 79 ods.1 Zákonníka práce ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá

na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

32. Podľa § 79 ods.2 Zákonníka práce ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznať. Náhrada mzdy môže byť priznaná najviac za čas 36 mesiacov.

33. Podľa § 1 ods.4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis 2) neustanovuje inak.

34. Podľa § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, právne úkony za zamestnávateľa voči zamestnancovi, ktorý je štatutárnym orgánom, robí orgán, ktorý ho vymenoval alebo zvolil. Ak je štatutárny orgán vymenovaný prezidentom Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu, robí právne úkony za zamestnávateľa vedúci ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak je štatutárny orgán vymenovaný alebo zvolený kolektívnym orgánom podľa osobitného predpisu, 11) robí právne úkony jeho predseda alebo iná fyzická osoba týmto orgánom poverená. V ostatných prípadoch robí právne úkony štatutárny orgán nadriadeného orgánu. Ak zamestnávateľ nemá nadriadený orgán, robí právne úkony štatutárny orgán zriaďovateľa. Ak zamestnávateľ nemá nadriadený orgán ani zriaďovateľa, robí právne úkony vedúci ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí.

35. Podľa § 1 zákona č. 596/2003 Z.z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov tento zákon upravuje pôsobnosť, organizáciu a úlohy orgánov štátnej správy v školstve, obcí, samosprávnych krajov a orgánov školskej samosprávy a určuje ich pôsobnosť v oblasti výkonu štátnej správy v školstve a školskej samosprávy, v oblasti tvorby siete škôl a školských zariadení Slovenskej republiky (ďalej len "sieť"), zaraďovania, vyradovania a zmien v sieti a v oblasti zriaďovania a zrušovania škôl a školských zariadení.

36. Podľa § 3 ods.1 zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov riaditeľa vymenúva na dobu funkčného obdobia a odvoláva zriaďovateľ školy alebo zriaďovateľ školského zariadenia (ďalej len "zriaďovateľ").

37. Podľa § 3 ods.3 zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov zriaďovateľ súčasne s vymenovaním riaditeľa s ním dohodne na dobu funkčného obdobia podmienky podľa osobitného predpisu 4) v pracovnej zmluve a určí mu platové náležitosti podľa osobitného predpisu. 5)

38. Podľa § 29 ods.1 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnávateľov a zamestnancov podľa § 1 ods. 1, obsahujú ustanovenia o mzde, je ňou plat podľa tohto zákona.

39. Podľa § 29 ods.2 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak osobitné predpisy, ktoré sa vzťahujú na zamestnávateľov a zamestnancov podľa § 1 ods. 1, obsahujú ustanovenia o priemernom zárobku alebo o priemernej mzde, je ním funkčný plat podľa § 4 ods. 4 až 6, plat pri výkone inej práce alebo funkčný plat podľa § 30 ods. 3 priznaný zamestnancovi v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie.

40. Podľa § 29 ods.3 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak sa pri výpočte peňažných plnení vychádza podľa všeobecne záväzných právnych predpisov z priemerného čistého zárobku zamestnanca, zisťuje sa tento zárobok z funkčného platu odpočítaním súm poistného na zdravotné poistenie, nemocenské poistenie a dôchodkové zabezpečenie, príspevku na poistenie v nezamestnanosti, príspevku na doplnkové dôchodkové poistenie a preddavku na daň z príjmov fyzických

osôb vypočítaných podľa podmienok a sadzieb platných pre zamestnanca v mesiaci, za ktorý sa tento čistý funkčný plat zisťuje.

41. Podľa § 29 ods.4 zákona č. 553/2003 Z.z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov pri poskytovaní platu zamestnancom, na ktorých sa vzťahuje tento zákon, zamestnávateľ neuplatní ustanovenia § 43 ods. 1 písm. d), § 96 ods. 3 a 5, § 118 ods. 2 a 3, § 119 ods. 2, § 120 až 124, § 127 ods. 1 až 3, § 128, § 134 a 135 Zákonníka práce.

42. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci spornej otázky neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa ustanovenia § 68 ods.1 písm. b) Zákonníka práce a o náhradu platu s prísl. v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru (ktorá je predmetom odvolacieho konania) zaujal právny názor s poukazom na ustanovenia § 3 ods.1, § 11a ods.1, § 13 ods.3, § 17 ods.2, § 28 ods.1, § 38 ods.1,2, 4, § 42 ods.1,2, § 59 ods.1, § 68 ods.1 písm. b), ods.2, § 70, § 74, § 77, § 79 ods.1, § 78 ods.2, § 81 písm. e), § 134 ods.1,2, § 222, § 240 ods.8, 9 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len Zákonník práce), § 1, § 3 ods.1,2 zákona č. 596/2003 Z. z. o štátnej správe v školstve a školskej samospráve a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 4, § 8 ods.1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 4 ods.4,5, § 29 ods.1 až 3 zákona č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., že žaloba žalobcu je dôvodná v časti o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a čiastočne dôvodná v časti týkajúcej sa náhrady platu v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru. Žalobca neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru uplatnil v zákonnej lehote podľa § 77 Zákonníka práce, keďže pracovný pomer podľa okamžitého skončenia pracovného pomeru mal skončiť XX.XX.XXXX. Z pracovnej zmluvy zo dňa 11.07.1980, ako i z menovacieho dekrétu Obce Kamenín podpísaného starostom Obce Kamenín mal súd preukázané, že žalobca vykonával funkciu riaditeľa žalovaného, pričom listom zo dňa XX.XX.XXXX, ktorý podpísal starosta Obce Kamenín ako zástupca Obce Kamenín žalovaný okamžite skončil so žalobcom pracovný pomer, v tomto okamžitom skončení pracovného pomeru sa uvádza ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru skutočnosť, že zo správy z kontroly o odmeňovaní zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme podľa zákona č. 553/2003 Z.z. a jej doplnenia zo dňa 22.05.2013, ktorú vypracoval hlavný kontrolór obce Ing. X. vyplýva, že v priebehu roka 2012 a 2013 došlo k neoprávnenému vyplateniu miezd žalobcovi z finančných prostriedkov žalovaného v roku 2012 v sume 2.777,12 eur a v roku 2013 v sume 1.408 eur, pričom v uvedenom okamžitom skončení pracovného pomeru bolo uvedené, že podľa popisu pracovnej činnosti žalobcu zo dňa 31.08.2012 mal žalobca ako riaditeľ povinnosť zabezpečovať kompletnú a správnu likvidáciu miezd všetkých pracovníkov a bol zodpovedný za riadne vedenie agendy a podkladov súvisiacich so mzdovou agendou podľa platných mzdových predpisov. Ako riaditeľ bol zodpovedný za riadenie školy vrátane kontrolnej činnosti. V uvedenom okamžitom skončení pracovného pomeru bolo uvedené, že žalobca nezabezpečil správnu likvidáciu miezd vo vzťahu k jeho osobe a teda sa neoprávnené obohatil, resp. získal neoprávnený majetkový prospech, čím porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 81 písm. a) Zákonníka práce a povinnosť podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 552/2003 Z.z. Uvedené porušenie povinnosti bolo v okamžitom skončení pracovného pomeru klasifikované ako závažné porušenie pracovnej disciplíny a preto podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce bolo dané okamžité skončenie pracovného pomeru. Súd mal z výpovede žalobcu, ako i z výpovede hlavného kontrolóra obce Ing. X. preukázané, že Obec Kamenín sa o porušení pracovnej disciplíny žalobcu dozvedela dňa 05.04.2013 na zasadnutí obecného zastupiteľstva Obce Kamenín dňa 05.04.2013, na ktorom bola poslancom obecného zastupiteľstva, ako i starostovi Obce Kamenín doručená správa hlavného kontrolóra obce zo dňa 05.04.2013, v ktorej sa konštatuje neoprávnené vyplatenie miezd žalobcovi. Z výpovede žalobcu, ako i zástupcov žalovaného a intervenienta na strane žalovaného mal súd preukázané, že okamžité skončenie pracovného pomeru bolo žalobcovi doručené dňa XX.XX.XXXX podľa § 38 ods. 4 Zákonníka práce, keďže žalobca okamžité skončenie pracovného pomeru odmietol prevziať, čo potvrdzuje zápisnica o doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa XX.XX.XXXX, ktorá je podpísaná starostom Obce Kamenín, A. V. a U. A., z ktorej vyplýva, že žalobca okamžité skončenie pracovného pomeru odmietol prevziať. Súd mal z dokladu založeného v spise na čl. 169 preukázané, že uvedené okamžité skončenie pracovného pomeru bolo podľa § 74 Zákonníka práce prerokované zástupcami zamestnancov, t.j. odborovou organizáciou pôsobiacou u žalovaného a to dňa 03.06.2013, pričom zástupca zamestnancov s okamžitým skončením pracovného pomeru so žalobcom nesúhlasil, tak ako to vyplýva z jeho oznámenia zo dňa 03.06.2013. Z oznámenia právneho zástupcu žalovaného zo dňa 04.06.2016 a z prílohy na čl. 193 spisu mal

súd preukázané, že priemerný mesačný zárobok žalobcu v čistom za rok 2012 bez neoprávnene vyplateného platu predstavoval sumu 1.002,69 eur a priemerný mesačný zárobok žalobcu za prvé tri mesiace roka 2013 predstavoval sumu 831,22 eur. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal preukázané, že zo strany žalobcu došlo k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, keďže podľa Správy z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ustanovení zákona 553/2003 Z. z. zo dňa 05.04.2013 bola žalobcovi neoprávnene vyplatená v roku 2012 suma 2.777,12 eur a v roku 2013 suma 1.246,- eur, čím zo strany žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu podľa § 222 Zákonníka práce. Túto skutočnosť v priebehu konania žiadna zo strán nespochybnila, súd prihliadal pri rozhodovaní na skutočnosť, že v súvislosti s uvedeným bezdôvodným obohatením je voči žalobcovi vedené šetrenie vo veci prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, tak ako to vyplýva z oznámenia Ministerstva vnútra SR Okresného riaditeľstva policajného zboru v Nitre ČVS ORP-1151/3 ORK-NR-2013 zo dňa 23.09.2014. Obec Kamenín ako zriaďovateľ žalovaného podľa § 4 zákona č. 552/2003 Z.z. bola oprávnená rozviazať pracovný pomer so žalobcom okamžitým skončením pracovného pomeru, keďže z vyššie uvedenej Správy z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme vyplýva, že žalobca závažným spôsobom porušil pracovnú disciplínu keďže za november 2012 mu bola neoprávnene vyplatená odmena za krúžok v sume 77,34 eur, v decembri 2012 mu bola neoprávnene vyplatená odmena za krúžok v sume 25,78 eur a v mesiaci december 2012 mu bola neoprávnene vyplatená odmena v sume 800 eur pričom za rok 2012 mu bol neoprávnene vyplatený príplatok za riadenie v sume 1.874,- eur (12 mesiacov x 156,16 eur), pričom tento príplatok poberal každý mesiac. Okamžité skončenie pracovného pomeru teda bolo riadne zdôvodnené a bolo z neho zrejmé kedy sa zriaďovateľ žalovaného dozvedel o porušení pracovnej disciplíny žalobcom. Z ustanovenia § 68 ods. 2 Zákonníka práce vyplýva, že okamžite skončiť pracovný pomer môže zamestnávateľ iba v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. Z vykonaného dokazovania a z výpovedí strán, ako i svedka Ing. X. mal súd za preukázané, že obec Kamenín sa dozvedela o porušení pracovnej disciplíny žalobcom dňa 05.04.2013 z uvedenej Správy kontrolóra obce Ing. X., ktorá bola predložená na prerokovanie na zasadnutí obecného zastupiteľstva obce Kamenín a teda dvojmesačná prekluzívna lehota na doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru uplynula dňa 05.06.2013, pričom však okamžité skončenie pracovného pomeru bolo doručené žalobcovi podľa § 38 ods. 4 posledná veta Zákonníka práce, keďže žalovaný okamžité skončenie pracovného pomeru odmietol prevziať. Konajúci súd mal za to, že nie je v danom prípade rozhodné, či žalovaný vedel, čo obsahuje uvedená písomnosť, keďže Zákonník práce neobsahuje žiadne ustanovenie o tom, že adresát, t.j. zamestnanec alebo zamestnávateľ má mať pred doručením písomnosti vedomosť o tom, čo doručovaná písomnosť obsahuje. Okamžité skončenie pracovného pomeru bolo teda doručené žalobcovi po uplynutí subjektívnej zákonnej prekluzívnej lehoty 2 mesiace, t.j. o deň neskôr, ako to určuje Zákonník práce. Súd na túto skutočnosť prihliadal a preto žalobe v tejto časti vyhovel s poukazom na ustanovenie § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Konajúci súd o žalobe žalobcu v časti o nároku žalobcu na náhradu platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru rozhodol o tomto nároku žalobcu s prihliadnutím na skutočnosť, že konajúci súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobcu u žalovaného zo dňa XX.XX.XXXX je neplatné. Súd preto s poukazom na ustanovenie § 79 odsek 1 Zákonníka práce priznal žalobcovi náhradu platu v sume 9.974,64 eur, ktorá predstavuje náhradu platu žalobcu v čistom vo výške jeho priemerného platu za obdobie 12 mesiacov, t.j. od 17.06.2013 do 16.06.2014, t.j. od času kedy žalobca v písomnom podaní zo dňa 17.06.2013 (čl. 18 spisu) oznámil, že trvá na ďalšom zamestnaní. Súd pri určení výšky priemerného platu žalobcu vychádzal z potvrdenia, ktoré zaslal súdu právny zástupca žalovaného podaním zo dňa 04.06.2016 (čl. 193 spisu), pričom súd pri výpočte náhrady platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru vychádzal z čistého priemerného zárobku žalobcu v sume 831,22 eur mesačne v súlade s ust. § 134 ods. 1 a 2 Zákonníka práce, pričom rozhodujúcim pre výpočet priemerného mesačného zárobku bol kalendárny štvrtrok, ktorý predchádzal skončeniu pracovného pomeru, t.j. mesiace január až marec 2013. Súd priznal uvedenú náhradu platu v čistom s prihliadnutím na ust. § 131 Zákonníka práce, keď žalobcovi nemohol priznať náhradu platu v hrubom nakoľko podľa ust. § 131 ods. 1 Zákonníka práce zo mzdy zamestnanca zamestnávateľ prednostne vykoná zrážky poisťného na sociálne poisťenie, preddavkov poisťného na verejné zdravotné poisťenie, nedoplatku ročného zúčtovania preddavku na verejné zdravotné poisťenie, príspevku na doplnkové dôchodkové sporenie, ktorý platí zamestnanec podľa osobitného predpisu, zrážky preddavku na daň alebo dane, nedoplatku preddavku na daň atď., tak ako to uvedené ustanovenie uvádza. Súd žalovanému náhradu platu priznal len za obdobie 12-tich mesiacov s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca sa bezdôvodne obohatil, v rozsahu ako je to uvedené vyššie na úkor žalovaného, čím porušil závažným spôsobom

pracovnú disciplínu a povinnosti, ktoré mu vyplývajú z ust. § 81 písm. e) Zákonníka práce, ako i popisu práce (čl. 8). Preto súd žalobu o nároku žalobcu na náhradu platu za obdobie ďalších 24 mesiacov zamietol, keďže priznanie náhrady platu za obdobie presahujúce 12 mesiacov by za daných okolností vzhľadom na závažné porušenie pracovnej disciplíny žalobcom bolo v rozpore s dobrými mravmi, teda v rozpore s ust. § 13 ods. 3 Zákonníka práce. Súd pri rozhodovaní o výške náhrady platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru nemohol vychádzať z tvrdenia právneho zástupcu žalobcu, že priemerný plat žalobcu predstavoval 1.545,69 eur brutto, keďže výšku takto tvrdeného platu žalobcu v hrubom žiadnym spôsobom nepreukázal a nezdôvodnil. Súd preto vychádzal len z potvrdenia o výške platu žalobcu, ktoré súdu predložil žalobca podaním zo dňa 04.06.2016 (čl. 193 spisu). Súd okrem náhrady platu v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru žalobcu priznal žalobcovi aj príslušenstvo pohľadávky, t.j. úroky z omeškania, pričom o výške úrokov z omeškania rozhodol podľa ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/95 Z. z., účinného od 01.02.2013, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, pričom základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 17.06.2013 predstavovala 0,15 % a teda úrok z omeškania predstavuje 5,15 %. Konajúci súd sa nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalobcu, že v danom prípade je potrebné postupovať podľa § 10c uvedeného nariadenia vlády č. 87/95 Z.z. v znení účinnom od 01.02.2013, keďže v danom prípade o splatnosti náhrady platu v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru rozhodoval súd v tomto konaní a nemožno teda hovoriť o omeškaní žalovaného so splnením záväzku. Keďže v danom prípade súd priznal náhradu platu za obdobie 12 mesiacov, t.j. od 17.06.2013 do 16.06.2014 a náhradu platu určil jednorazovo so splatnosťou 16.06.2014.

43. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, ako aj obsahu spisu došiel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov došiel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a došiel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku. Odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožňuje aj s právnymi dôvodmi súdu prvej inštancie vo veci a nevidel dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť z dôvodov nižšie uvedených. Na zdôraznenie správnosti skutkových a právnych záverov prijatých súdom prvej inštancie a s prihliadnutím na odvolacie námietky žalovaného odvolací súd uvádza, že v danej právnej veci bolo na základe vykonaného dokazovania nesporne preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol pracovný pomer na základe pracovnej zmluvy zo dňa 11.07.1980, podľa ktorej žalobca pracoval u žalovaného ako učiteľ. Starosta Obce Kamenín vymenoval žalobcu do funkcie riaditeľa žalovaného na dobu od 01.07.2009 do 30.06.2014. Starosta Obce Kamenín listom zo dňa XX.XX.XXXX okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom podľa ustanovenia § 68 ods.1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že žalobca porušil svoje pracovné povinnosti podľa popisu pracovnej činnosti zo dňa 31.08.2012 čl. 4 písm. b) bod 11, 12, čl. 1 bod 2, ako aj povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 81 písm. a) Zákonníka práce, keď zo Správy z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ust. zákona č. 553/2003 Z. z. a jej doplnenia zo dňa 22.05.2013 hlavného kontrolóra obce vyplýva, že v priebehu roka 2012 a roka 2013 došlo k neoprávnenému vyplateniu miezd žalobcovi z finančných prostriedkov žalovaného a to v roku 2012 vo výške 2.777,12 Eur a v roku 2013 vo výške 1.408 Eur s tým, že konanie žalobcu spočívajúce v nezabezpečení správnej likvidácie miezd v súlade so mzdovou agendou a nezabezpečenie riadneho vedenia mzdovej agendy vo vzťahu k osobe žalobcu kvalifikoval ako závažné porušenie pracovnej disciplíny. Z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že správa z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ust. zákona č. 553/2003 Z. z. zo dňa 05.04.2013 bola oboznámená hlavným kontrolórom Obce Kamenín Ing. G. X.m na 7. mimoriadnom zasadnutí Obecného úradu Kamenín dňa 05.04.2013, kde bol tiež prítomný starosta Obce Kamenín ako štatutárny orgán Obce Kamenín, ktorá obec bola zriaďovateľom žalovaného. Teda týmto dňom sa intervenient ako zriaďovateľ žalovaného nesporne dozvedel o tej skutočnosti, v akom období a akým spôsobom žalobca ako zamestnanec žalovaného závažne porušil pracovnú disciplínu, keď vyššie uvedená správa z kontroly zo dňa 04.05.2013 predstavovala výsledok šetrenia v tom smere, v akom období žalobca závažne porušil pracovnú disciplínu a v čom konkrétne spočívalo závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobcu. Z vykonaného dokazovania bola preukázaná tiež tá skutočnosť, že žalobca ako štatutárny zástupca žalovaného mal vedomosť o správe z kontroly o

odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ust. zákona č. 553/2003 Z. z. zo dňa 05.04.2013 už dňa 05.04.2013, ktorá skutočnosť však nie je v tomto smere právne významná. Teda dňa 05.04.2013 mal starosta Obce Kamenín vedomosť o tej skutočnosti, v ktorých mesiacoch v roku 2012 došlo k neoprávnenému vyplateniu žalobcovi odmeny za krúžok, resp. príplatku za riadenie, resp. odmeny, v akej výške a v ktorých mesiacoch v roku 2013 došlo k neoprávnenému vyplateniu žalobcovi príplatku za riadenie, resp. osobného príplatku, v akej výške (spolu za rok 2012 a za rok 2013 vo výške 4.023,12 Eur). Správa z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ust. zákona č. 553/2003 Z. z. - doplnenie zo dňa 22.05.2013 podľa svojho obsahu, ako aj podľa výpovede svedka Ing. G. X. predstavuje len upresnenie výšky neoprávneného vyplatenia príplatku za riadenie v roku 2013, čím bezdôvodného obohatenie na strane žalobcu predstavovalo spolu za rok 2012 a za rok 2013 sumu 4.185,12 Eur, teda sumu vyššiu sumu o 162 Eur. Z vyššie uvedených dôvodov potom márnym uplynutím subjektívnej dvojmesačnej hmotnoprávnej a prekluzívnej lehoty zaniklo právo na uplatnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru, keďže dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru nebol uplatnený v subjektívnej lehote dvoch mesiacov odo dňa, kedy sa zriaďovateľ žalovaného dozvedel o dôvode zakladajúcom možnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd sa nestotožňuje ani s právnym názorom žalovaného v tom, že subjektívna prekluzívna lehota začala plynúť až dňa 16.05.2015, kedy sa žalobca vyjadril k obsahu správy z kontroly o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme v zmysle príslušných ust. zákona č. 553/2003 Z. z. zo dňa 05.04.2013, keďže pre určenie začiatku plynutia lehoty uvedenej v ustanovení § 68 ods.2 Zákonníka práce nie je významné, kedy zamestnávateľ zistil dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, keďže k tomu, aby začala plynúť subjektívna dvojmesačná lehota k okamžitému skončeniu pracovného pomeru, stačí, aby zamestnávateľ získal vedomosť (dozvedel sa), že sa zamestnanec dopustil takého konania, ktoré môže zakladať dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd poukazuje v tomto smere pri svojej právnej argumentácii v danej právnej veci na potrebu aktuálnejšej judikatúry (než poukazoval žalovaný) a to na judikatúru NS SR sp. zn. 21Cdo 1475/2001, ako aj na judikatúru NS ČR sp. zn. 21 Cdo 41/2004, ako aj na odlišnosť právnej úpravy v ustanoveniach § 68 a § 63 Zákonníka práce.

44. Žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie i potiaľ, pokiaľ sa jedná o vyhovujúcu časť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie (o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru), keď namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie potiaľ, pokiaľ dospel k záveru, že intervenient bol oprávnený so žalobcom okamžite skončiť pracovný pomer podľa § 4 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov. Odvolací súd uvádza, že v časti žaloby žalobcu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, teda čo do základu uplatneného právneho nároku bolo žalobcovi vyhovené, v tejto časti žalobca nebol osobou oprávnenou na podanie odvolania, preto nebol daný zákonný dôvod, aby odvolací súd reagoval na túto námietku žalobcu, keď s právnym posúdením tejto otázky sa odvolací súd vysporiadal už vo svojom zrušujúcom uznesení č. k.8CoPr/6/2014 - 139 zo dňa 16. septembra 2016 a súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

45. Žalobca v podanom odvolaní namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v tom, že pokiaľ žalovaný v podaní zo dňa 28.10.2013 uznal základ uplatneného nároku žalobcu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, toto uznanie žalovaný nemohol neskôr účinne odvolať a súd prvej inštancie mal povinnosť vydať rozsudok na základe uznania nároku žalobcu čo do základu a nemal ďalej skúmať dôvodnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru. Odvolací súd uvádza, že právna úprava v zákone č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v prípade čiastočného uznania nároku (153a OSP) uvádzala, že aj keď ide o jednostranný úkon, je rozhodnutie podmienené súhlasným návrhom žalobcu. Ak niet pochybností o platnosti úkonov z hľadiska práva, súd rozhodne vec (t.j. má povinnosť rozhodnúť) v súlade s obsahom úkonov. Účelom § 153a ods. 1 OSP je zhosťovať konanie ak odporca osobitným úkonom uzná navrhovateľov nárok. V dôsledku uznávacieho prejavu odporcu odpadá dôvod, pre ktorý sa konanie začalo (spornosť v otázke existencie uplatneného nároku). Ak odporca v priebehu konania navrhovateľov nárok účinne uzná, súd už ďalej nezisťuje skutkové okolnosti a na ich objasnenie nevykonáva dokazovanie - vychádza z uznania nároku odporcom. Ak sú splnené predpoklady vyplývajúce z § 153a ods. 1 OSP, je súd aj bez návrhu povinný (obligátne) rešpektovať procesnú situáciu, ktorá nastala v dôsledku uznávacieho prejavu odporcu a musí vydať rozsudok na základe uznania nároku, súd teda v takom prípade nemá možnosť zvažovať, či rozsudok

na základe uznania nároku vydá alebo nevydá. Uznanie nároku je tak procesným úkonom žalovaného (prejavom dispozičnej zásady), čo v praxi znamená, že uznanie nároku je účinné, jedine ak sa urobí vo vzťahu k súdu. V sporovom kontradiktórnom konaní je procesná zodpovednosť za vedenie sporu na účastníkoch konania. Súd sa preto obmedzí na konštatovanie, že žalovaný uznal nárok uplatnený žalobou. Dôsledkom uznania nároku je povinnosť súdu rozhodnúť podľa tohto uznania, t.j. vydať rozsudok pre uznanie (v príp. čiastočného uznania len na návrh žalobcu tzv. čiastočný rozsudok pre uznanie, v prípade uznania základu nároku tzv. medzitimný rozsudok pre uznanie). Podľa R10/2000 ak účastník počas konania uznal pred súdom nárok uplatnený žalobou alebo jeho základ podľa § 153a ods.1 OSP, nemôže už toto uznanie neskôr účinne odvolať. Podľa § 282 CSP ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný sa vyjadril k žalobe písomným podaním zo dňa 24.10.2013, doručeným súdu prvej inštancie dňa 28.10.2013 a uviedol, že nesúhlasí s okamžitým skončením pracovného pomeru so žalobcom, nárok žalobcu v žalobe uznáva v celom rozsahu a navrhuje, aby súd rozhodol rozsudkom o uznaní nároku žalobcu. Právny zástupca žalovaného a intervenienta na pojednávaní dňa 20.01.2014 uviedol, že žalovaný na vyjadrení žalovaného zo dňa 28.10.2013 netrvá, berie ho späť, žalovaný trvá na tom, že okamžité skončenie pracovného pomeru je zákonné, spĺňa všetky náležitosti a bolo dané žalobcovi včas. Žalobca tento odvolací dôvod neuplatnil v odvolaní proti v poradí prvému zamietajúcemu rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 5Cpr/2/2013-114 zo dňa 22.07.2014, ktorý rozsudok bol uznesením odvolacieho súdu č. k. 8CoPr/6/2014-139 zo dňa 16. septembra 2016 zrušený a vec bola vrátená súdu na ďalšie konanie. Pokiaľ súd prvej inštancie postupoval namietaným nesprávnym procesným postupom za stavu, že žalobe vyhovel v časti o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru (teda čo do základu uplatneného právneho nároku žalobcu), odvolací súd v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (na odvolanie žalovaného), keď postup súdu prvej inštancie v rozpore s ustanoveniami procesného práva nemal za následok vecnú nesprávnosť rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti.

46. Základným predpokladom na to, aby zamestnancovi nezanikol nárok na náhradu mzdy, je splnenie oznamovacej povinnosti zamestnanca. Právo na náhradu mzdy vznikne najskôr momentom oznámenia zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 180/2009). Pre oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, Zákonník práce nevyžaduje obsahové náležitosti, ani osobitnú (napr. písomnú) formu. Možno ho urobiť aj iným spôsobom, napríklad ústne, výkonom prác a pod. Výšku nároku na náhradu mzdy môže zamestnávateľ minimalizovať dvoma spôsobmi, a to buď čím skôr, ako sa dozvie o tom, že pracovný pomer bol skončený neplatne, umožní zamestnancovi pracovať, alebo môže v konaní o nároku na náhradu mzdy požadovať primerané zníženie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, alebo môže požadovať, aby súd náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov zamestnancovi vôbec nepriznal. Horná hranica pre priznanie náhrady mzdy je 36 mesiacov, dolná hranica je 12 mesiacov. Aktuálna právna úprava teda umožňuje znížiť, prípadne vôbec nepriznať zamestnancovi náhradu mzdy, ak celkový čas, za ktorý by sa mu mala poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov. Predmetom zníženia alebo nepriznania teda môže byť len náhrada mzdy nad dvanásť mesiacov. Súd nie je viazaný rozsahom, v ktorom zamestnávateľ požaduje zníženie náhrady mzdy, ide o voľnú úvahu súdu. Podmienkou zníženia, resp. nepriznania náhrady mzdy je uplatnenie tohto nároku zamestnávateľom na súde. Bez žiadosti zamestnávateľa súd nemôže jeho povinnosť nahradiť zamestnancovi mzdu znížiť, prípadne ju vôbec nepriznať (ide z procesného hľadiska o obranu proti žalobe). Nárok zamestnávateľa na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy nie je možné uplatniť samostatným návrhom na začatie konania, ale iba v rámci konania, v ktorom zamestnanec uplatnil nárok na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru. Pri rozhodovaní súd nebol viazaný rozsahom, v ktorom zamestnávateľ zníženie náhrady mzdy požaduje. K zníženiu, prípadne nepriznaniu náhrady mzdy podľa ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce môže súd pristúpiť len vtedy, ak po zhodnotení všetkých okolností prípadu možno vyvodiť, že pracovník sa zapojil (mohol zapojiť) do práce v inej organizácii za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, ak by organizácia plnila svoju povinnosť pridelovať mu túto prácu. Keby sa zamestnanec zapojil alebo mohol zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za podmienok nezodpovedajúcim tým, za ktorých by vykonával prácu u zamestnávateľa v prípade, že by mu prideloval prácu v súlade s pracovnou zmluvou, nebolo by z hľadiska daného účelu možné od zamestnanca spravodlivo požadovať, aby sa po neplatnom skončení pracovného pomeru do takejto práce zapojil, ak tak i napriek tomu učinil, nemôže to viesť k záveru, že požadovaná náhrada mzdy má byť znížená alebo dokonca nepriznaná. Náhrada mzdy podľa §

79 ods. 2 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si pracovník nemohol zarábať v dôsledku toho, že mu organizácia znemožnila konať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ku ktorej bol tiež schopný a ochotný, ale má povahu satisfakcie voči pracovníkovi a súčasne aj sankcie voči organizácii, ktorá bezdôvodne pristúpila k okamžitému zrušeniu pracovného pomeru s pracovníkom. Námietku spočívajúcu v tom, že vzhľadom na okolnosti (najčastejšie časovú rozsiahlosť súdneho konania alebo ukončenie podnikania zamestnávateľa a pod.) nie je spravodlivé požadovať, aby zamestnávateľ zamestnanca naďalej zamestnával, je právom zamestnávateľa a súd nie je povinný na tieto okolnosti odôvodňujúce nespravodlivosť prihliadať z úradnej povinnosti. V praxi zamestnávateľa uplatňujú toto svoje právo ako vzájomný návrh v konaní o náhradu mzdu. Náhrada mzdy sa môže byť zamestnancovi priznaná iba vtedy ak je splatná v čase vydania súdneho rozhodnutia. Pre náhradu mzdy (bez rozlišovania, či ide o náhradu o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomer alebo o inú náhradu mzdy) je stanovená mesačná splatnosť, rovnako ako u mzdy. To, že súd náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru môže prisúdiť iba za podmienky, že tento nárok vznikol, odo dňa, keď zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, a za stavu, že súd rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, neznamena, že súd tu určuje splatnosť náhrady mzdy. Rozsudok priznávajúci náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru má povahu deklaratorného rozsudku, t.j. iba potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti (priznaním náhrady mzdy sa nekonštituje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba procesne dodáva kvalita vykonateľného práva.) Povinnosť zamestnávateľa poskytnúť zamestnancovi náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiaca splatnosť náhrady mzdy teda nevzniká až súdnym rozhodnutím, ale vyplýva z hmotného práva. Nevyplatenie náhrady mzdy v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy.

47. Ústava Slovenskej republiky prijatá s účinnosťou od 1.10.1992 v čl. 2 ods. 3 ustanovila, že každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Stanovila tak zásadu rešpektujúcu jednu zo základných hodnôt právneho štátu a to hodnotu slobody konania. Zmyslom tejto zásady je, že právnu povinnosť možno uložiť iba zákonom alebo na základe zákona a v jeho medziach. Interpretácia vychádzajúca z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, je v rozpore s uvedeným čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože takáto povinnosť neexistuje. Z nejestvujúcej povinnosti preto nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy. Hodnotová zmena v právnom poriadku mala za následok zmenu významu normatívneho textu (právneho pravidla) obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktoré treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody (ako už bolo uvedené vyššie), ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 157/2010).

48. Skutočnosť, že zamestnanec je starobným dôchodcom a popri mzde poberá starobný dôchodok, nemožno považovať za takú, ktorá zamestnávateľovi objektívne znemožňuje, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci a vyplácal mu dohodnutú mzdu, resp. za takú, ktorá zamestnanca pre účely rozhodnutia súdu podľa § 79 ods.2 Zákonníka práce nedôvodne zvýhodňuje oproti ostatným zamestnancom toho istého zamestnávateľa, resp. oproti zamestnávateľovi, keďže starobný dôchodok je dôchodková dávka, ktorá sa za podmienok ustanovených zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov poskytuje zo starobného poistenia (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.11.2019, sp. zn. I.ÚS 331/2019).

49. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené dôvody tohto rozsudku (keď potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru)

po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa náhrady platu (istiny) v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru za 12 mesiacov, (na odvolanie žalovaného), ako aj obsahu spisu dospel k záveru (keď žalovaný nenamietal výšku priznaného funkčného platu v čase, keď vznikol dôvod na jeho použitie), že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti jasne a určite vyplýva, ako dospel súd prvej inštancie k výpočtu náhrady platu žalobcu za 12 mesiacov (od 17.06.2013 do 16.06.2014) a z akého dôvodu priznal žalobcovi náhradu platu od 17.06.2013 (kedy žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnaní). Odvolací súd dodáva, že keďže bol so žalobcom okamžite skončený pracovný pomer neplatne, môže žalovaný ako zamestnávateľ požadovať v konaní o náhradu platu zníženie resp. nepriznanie náhrady platu len za čas presahujúci 12 mesiacov.

50. Žalobca v podanom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v tom, že súd prvej inštancie pokiaľ ide o priznanú náhradu splatného platu v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie nezohľadnil, že pre uplatnenú náhradu platu je stanovená mesačná splatnosť, preto nevyplatenie náhrady platu v lehote splatnosti má za následok omeškanie s možnosťou požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Odvolací dospel k dôvodnosti odvolania žalobcu v tejto časti z dôvodu, že rozsudok priznávajúci náhradu platu z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru má povahu deklaratórneho rozsudku, teda potvrdzuje už jestvujúce hmotné práva a povinnosti a priznaním náhrady platu sa nekonštituje žiadny nový právny stav, ale hmotnoprávnemu vzťahu sa iba procesne dodáva kvalita vykonateľného práva. Teda povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa poskytnúť žalobcovi ako zamestnancovi náhradu platu z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru a s tým súvisiacu splatnosť náhrady mzdy teda nevznikla až rozhodnutím súdu prvej inštancie, ale vyplývala z hmotného práva. Pokiaľ žalovaný nevyplatil žalovanému náhrady platu v lehote splatnosti, malo to za následok omeškanie a vznik práva žalobcu požadovať úroky z omeškania vo výške ustanovenej pre občianskoprávne vzťahy. Odvolací súd s poukazom na splatnosť platu žalobcu (č. l. 162 spisu) a návrh žalobu v časti požadovaného príslušenstva z priznanej istiny v súlade s ustanoveniami § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka, § 3, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti a priznal žalobcovi úroky z omeškania (z prisúdenej výšky náhrady platu za 12 mesiacov za obdobie od 17.06.2013 do 16.06.2014) vo výške požadovanej žalobcom tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

51. Pokiaľ súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady platu v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru nad 12 mesiacov (na odvolanie žalobcu) na skutkových a právnych dôvodoch vyššie uvedených, odvolací sa v danej právnej odvolacej veci s týmito právnymi dôvodmi nestotožňuje a s poukazom na zopakovanie dokazovania v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci v tejto časti tak, ako je uvedené v zápisnici o pojednávaní odvolacieho súdu najmä na č. l. 163, 164, č. l. 226, č. l. 227, čl. 228, č. l. 229, č. l. 230, č. l. 231, č. l. 232, č. l. 233, č. l. 234, č. l. 235, č. l. 236, č. l. 237, č. l. 238, č. l. 239, č. l. 240, č. l. 241, č. l. 242, č. l. 243, 245 výsluchom žalobcu pred súdom prvej inštancie, s poukazom na doplnenie dokazovania listinnými dôkazmi na č. l. 376, 377, č. l. 382, č. l. 384, č. l. 400 až 404, č. l. 412, 413, výsluchom žalobcu na odvolacom pojednávaní a s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia uvádza, že súd prvej inštancie dospel v danej právnej veci k nesprávnym skutkovým a právnym záverom potiaľ, pokiaľ zamietol žalobu žalobcu o splatnú náhradu platu nad 12 mesiacov a to z dôvodov nižšie uvedených. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca bol po dni XX.XX.XXXX (kedy bol so žalobcom neplatne okamžite skončený pracovný pomer) v čase od 18.06.2013 do 30.09.2014 a v čase 25.11.2014 do 15.12.2015 vrátane vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, dňa 16.12.2015 bol vyradený z tejto evidencie na vlastnú žiadosť. Žalobca poberal dávky v nezamestnanosti v období od 18.6.2013 do 17.12.2013. Žalobca na základe dohody o vykonaní práce so zamestnávateľom COMENIUS Pedagogický inštitút - Pedagogiai Intézet, n. o. dosiahol príjem za deň 22.04.2013 vo výške 67,20 Eur brutto. Žalobca v období roku 2014 podľa potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky poberal peňažný príspevok na opatrovanie a to v mesiacoch jún až október 2014 vo výške 140,29 Eur mesačne a v mesiaci november 2014 vo výške 112,24 Eur. Žalobca uviedol, že peňažný príspevok poberal za opatrovanie svoje matky, o ktorú sa staral celý rok 2014 a to až do jej smrti. Žalobca v konaní preukázal listinnými dôkazmi na č. l. 234 až 242, že sa opakovane pokúšal nájsť si vhodnú prácu v roku 2015 na iných základných školách ako pedagóg,

bezvýsledne. V období od 27.01.2015 do 30.01.2015 a od 11.02.2015 do 13.02.2015 podľa dohody o vykonaní práce so zamestnávateľom Zväz maďarských pedagógov na Slovensku v mesiaci január 2015 dosiahol príjem 90,12 Eur netto a v mesiaci február 2015 dosiahol príjem 90,12 Eur netto. Žalobcovi bol podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne ústredie priznaný predčasný starobný dôchodok v sume 560,20 Eur mesačne od 28.09.2015 a po dovŕšení dôchodkového veku od 17.09.2017 starobný dôchodok. V roku 2015 z titulu predčasného starobného dôchodku vznikol žalobcovi nárok na sumu za 9/2015 vo výške 224,08 Eur, za 10- 12/2015 vo výške po 560,20 Eur, v roku 2016 za 1- 6/ 2016 vo výške po 562,10 Eur. S poukazom na vyššie uvedené dokazovanie je potrebné prijať záver, že neboli splnené podmienky pre nepriznanie, ani pre zníženie žalobcom požadovanej náhrady platu nad 12 mesiacov, keďže žalobca po neplatnom okamžitom skončení pracovného pomeru požiadal o zaradenie do evidencii uchádzačov o zamestnanie, bol v nej evidovaný v období od 18.06.2013 do 30.09.2014 a v čase 25.11.2014 do 15.12.2015, v roku 2014 sa staral o svoju chorú matku a v tej súvislosti aj poberal peňažný príspevok na opatrovanie, na základe ktorého konania žalobcu nie je možné dospieť k záveru, že sa účelovo do práce nezapojil. V roku 2015 sa žalobca opakovane pokúšal zapojiť do práce, predložil súdu sedem žiadostí o prijatie do pracovného pomeru, bezvýsledne. Pokiaľ žalobca mal príjem v rokoch 2013 a 2015 z titulu dohody o vykonaní práce, jednalo sa o ojedinelý a nízky príjem z tejto práce a potom pokiaľ sa žalobca aj zapojil do tejto práce u iného zamestnávateľa, nebolo to za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, ak by žalovaný plnil svoju povinnosť prideľovať mu dohodnutú prácu. Teda z vyššie uvedených dôvodov nemožno dospieť k záveru, že požadovaná náhrada platu má byť znížená alebo dokonca nepriznaná. Odvolací súd zdôrazňuje, že náhrada mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarábať v dôsledku toho, že mu zamestnávateľ znemožnil konať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ku ktorej bol tiež schopný a ochotný, ale má povahu satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne pristúpil k okamžitému skončeniu pracovného pomeru so zamestnancom. V danej právnej veci nemožno s poukazom na vyššie uvedené preukázané okolnosti dospieť k tomu záveru, že by výkon práva na náhradu platu z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Za daných okolností je žalovaný povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nemôže mať prospech z takého konania. Pokiaľ potom žalobca za daných okolností a vo svojom veku požiadal o predčasný starobný dôchodok, aby si zadovážil aj ďalší zdroj príjmu, popri vôli ďalej pracovať u žalovaného, tú skutočnosť, že poberal od 28.09.2015 predčasný starobný dôchodok, nemožno považovať za takú, ktorá žalovanému ako zamestnávateľovi objektívne znemožňovala, aby žalobcovi umožnil pokračovať v práci a vyplácať mu dohodnutý plat, resp. za takú, ktorá žalobcu pre účely rozhodnutia súdu podľa § 79 ods.2 Zákonníka práce nedôvodne zvýhodňuje oproti zamestnávateľovi, keď starobný dôchodok je dôchodková dávka, ktorá sa za podmienok ustanovených zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov poskytuje zo starobného poistenia. Interpretácia vychádzajúca z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, je v rozpore s uvedeným čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože takáto povinnosť neexistuje. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19.11.2019, sp. zn. I.ÚS 331/2019 a na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 157/2010). Odvolací súd ďalej uvádza, že dôvody uvedené súdom prvej inštancie, ako dôvody pre nepriznanie žalobcom požadovanej náhrady platu nad 12 mesiacov (žalobca závažne porušil pracovnú disciplínu z dôvodov uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru) nie sú z hľadiska ustanovenia § 79 ods.2 Zákonníka práce v danej právnej veci právne významné, keď navyše súd prvej inštancie v tomto smere ani nevykonal žiadne dokazovanie na preukázanie dôvodnosti dôvodov uvedených v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa XX.XX.XXXX a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie absentujú v tomto smere akékoľvek skutkové a právne závery. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd (keď súd nie je viazaný rozsahom v ktorom zamestnávateľ žiada zníženie náhrady a súd rozhoduje voľnou úvahou) rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmenil a priznal žalobcovi náhradu platu nad 12 mesiacov a to až do mája 2016 vrátane, keď žalobca požadoval náhradu mzdy do mája 2016. Žalobcovi tak vznikol nárok na náhradu platu vo výške 831,22 Eur netto (vychádzajúc z výpočtu žalovaného na č. I. 193 spisu) za mesiace júl 2013 až máj 2016 vrátane, teda za celých 35 mesiacov spolu vo výške 29.092,70 Eur a za časť mesiaca jún 2013 (od 17.06.2013) za 10 pracovných dní $(831,22 : 2) = 415,61$ Eur, celkom 29.508,31 Eur netto, po zohľadnení náhrady platu priznanej súdom prvej inštancie za 12 mesiacov vo výške 9.974,64 Eur, činí ostatná časť náhrady platu nad 12 mesiacov sumu 19.533,67 Eur netto. Odvolací súd zároveň priznal žalobcovi úroky z omeškania (z prisúdenej výšky náhrady platu nad 12 mesiacov) vo výške ako požadoval žalobca v

súlade s ustanovením § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

52. Žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie v žalobe požadoval náhradu platu od 11.06.2013 až do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci. Písomným podaním zo dňa 14.01.2016 (č.l.152 spisu) žalobca požadoval náhradu platu za mesiac jún 2013 za 17 pracovných dní z 20 (dôvodil výpočet tým, že za 3 pracovné dni z 20 dostal plat, požaduje náhradu platu za 17 dní) a za mesiace júl 2013 až máj 2016 vrátane. Žalobca v podanom odvolaní žiadal priznať za mesiace jún 2013 až máj 2016 náhradu platu vo výške 831,22 Eur netto za každý mesiac. S poukazom na uvedené teda žalobca zmenil žalobu v odvolacom konaní v časti o náhradu platu, pokiaľ sa jedná o mesiac jún 2013, keď žiadal priznať náhradu platu s prísl. za viac dní, než pôvodne žiadal, t.j. žiadal náhradu platu s prísl. aj za dni od 01.06.2013 do 05.06.2013. Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť. Odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 371 CSP zmenu žaloby žalobcu v odvolacom konaní v časti o náhradu platu za čas od 01.06.2013 do 05.06.2013 s prísl. nepripustil, teda táto zmena žaloby sa nestala predmetom konania.

53. Odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie v súvislosti s nepriznaním náhrady platu od XX.XX.XXXX do 16.06.2013 s prísl. nebolo dôvodne podané, keďže súd prvej inštancie vecne správne rozhodol, pokiaľ priznal žalobcovi náhradu platu až od 17.06.2013, keďže žalobca až dňa 17.06.2013 oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní, potom má v súlade s ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce nárok na náhradu platu až od 17.06.2013.

54. Pokiaľ by žalovaný až v odvolacom konaní navrhol zohľadniť, že nemožno od žalovaného ako zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby žalobcu ako zamestnanca naďalej zamestnával, tento vzájomný návrh by v konaní o náhradu platu až v odvolacom konaní nemohol uplatniť s poukazom na ustanovenie § 372 CSP.

55. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESlP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

56. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ako aj s podstatnými tvrdeniami odvolateľov uvedenými v podaných odvolaniach. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo svojom rozhodnutí dal odpoveď len na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci podstatný význam, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia odvolacieho súdu.

57. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti príslušenstva z priznanej náhrady platu za 12 mesiacov a v časti náhrady platu nad 12 mesiacov zmenil v súlade s ustanovením § 388 CSP a poukazuje vo veci na použiteľnú judikatúru vyššie uvedenú.

58. O trovách konania strán sporu (pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.2 CSP a § 255 ods. 2 CSP a žalobcovi, ktorý mal v konaní čiastočný úspech (keď rozhodnutie záviselo od voľnej úvahy súdu), priznal proti žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,04 %. Žalobca mal neúspech v časti náhrady platu za 7 pracovných dní v mesiaci jún 2013 (6., 7., 10., 11., 12., 13., 14. júna 2013) spolu vo výške 290,93 Eur a úspech v časti určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, priznanej náhrady platu s príslušenstvom za 12 mesiacov a v časti náhrady platu s príslušenstvom nad 12 mesiacov, spolu vo výške 29.508,31 Eur (od 17.06.2013 do mája 2016 vrátane), t. j. v 98,04 % (99,02 % - 0,98 %).

59. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).